

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДОНЕЦЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ВАСИЛЯ СТУСА

СОЛДАТОВА ДІАНА ЛЕОНІДІВНА

Допускається до захисту:
в.о. завідувача кафедри
міжнародних відносин і зовнішньої політики,
к.і.н., доцент

І.В. Богінська

« » 2021 р.

**ТРАНСФОРМАЦІЯ ОСОБЛИВИХ ВІДНОСИН США ТА ВЕЛИКОЇ
БРИТАНІЇ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ**

Спеціальність 291 Міжнародні відносини, суспільні комунікації та
регіональні студії

Кваліфікаційна (бакалаврська) робота

Керівник:

Прихненко М.І., старший викладач кафедри
міжнародних відносин і
зовнішньої політики, к.політ.н.

Оцінка: _____ / _____ / _____
(бали/за шкалою ECTS/за національною шкалою)

Голова ЕК: _____
(підпис)

Вінниця - 2021

АНОТАЦІЯ

Солдато́ва Д.Л. «Трансформація «особливих відносин» Сполученого Королівства та Сполучених Штатів Америки на сучасному етапі». Спеціальність 291 «Міжнародні відносини, суспільні комунікації та регіональні студії». Донецький національний університет імені Василя Стуса, Вінниця, 2021.

У Кваліфікаційній (бакалаврській) роботі проаналізовано витoki особливих британо-американських відносин, розглянто їх місце за часів холодної війни. Змістовний акцент в роботі робиться на сучасний стан взаємовідносин між США та Великою Британією. Автор наголошує на зміні окремих аспектів даного співробітництва залежно від урядів держав, але акцентує увагу на проблематиці безпеки як константі взаємовідносин.

Ключові слова: Сполучені Штати Америки, Велика Британія, особливі відносини.

57 с., Бібліогр.: 87 одиниць

ABSTRACT:

Soldatova D.L. «Transformation of special relations between the USA and the Great Britain at the present Stage». Specialty 291 "International Relations, Public Communications and Regional Studies". Vasyl Stus Donetsk National University, Vinnytsia, 2021.

The Qualification (bachelor's) work deals with the special British-American relations, their place during the Cold War is considered. The work focuses on the current state of relations between the United States and Great Britain. The author emphasizes the change of certain aspects of this cooperation depending on the governments of the states, but emphasizes the issue of security as a constant of relations.

Key words: United States of America, Great Britain, special relations.

57 p., Bibliogr.: 87 items.

ЗМІСТ

ВСТУП.....	4
РОЗДІЛ I. ІСТОРИЧНІ ВИТОКИ БРИТАНО-АМЕРИКАНСЬКИХ ВІДНОСИН.....	8
РОЗДІЛ II. «ОСОБЛИВІ ВІДНОСИНИ» МІЖ ДЕРЖАВАМИ ПІСЛЯ ЗАКІНЧЕННЯ	ХОЛОДНОЇ
ВІЙНИ.....	19
РОЗДІЛ III. «ОСОБЛИВІ ВІДНОСИНИ» МІЖ США ТА ВЕЛИКОЮ БРИТАНІЄЮ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ: ЗМІСТОВНЕ НАПОВНЕННЯ ТА ПЕРСПЕКТИВИ	
РОЗВИТКУ.....	32
ВИСНОВКИ.....	43
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ПОСИЛАНЬ.....	49

ВСТУП

Актуальність теми дослідження:

Багато американських чиновників та членів Конгресу вважають Великобританію найближчим надійним союзником Сполучених Штатів. Це сприйняття зумовлене поєднанням факторів, включаючи відчуття спільної історії, цінностей та культури; великі та взаємовигідні економічні відносини; та широке співробітництво щодо іноземної політики та питань безпеки. Вихід Великобританії з Європейського Союзу (ЄС) у січні 2020 року, який часто називають Brexit, швидше за все, змінить свою міжнародну роль та світогляд у способах, що впливають на відносини США та Великобританії.

Уряд Великобританії на чолі з прем'єр-міністром Консервативної партії Борисом Джонсоном. З 2016 року на референдумі щодо виходу з ЄС Brexit домінував у внутрішній політиці Великобританії. На дострокових виборах, що відбулись у грудні 2019 року, - з метою розірвати політичну смерть, як і за рахунок яких Об'єднане Королівство вийде з ЄС, - Консервативна партія забезпечила значну парламентську більшість, вигравши 365 місць у 650-місному Палаті громад. Результати виборів проклали шлях до затвердження парламентом відповідної угоди, укладеної між урядом Джонсона та ЄС.

31 січня 2020 р. 47-річне членство в ЄС закінчилося. Поточна угода між Британією та ЄС розглядає кілька основних питань виходу ВНЗ з ЄС, включаючи права Великобританії та громадян ЄС та фінансові зобов'язання Великобританії перед ЄС. Ця домовленість фактично встановлює митний кордон в Ірландському морі, причому Північна Ірландія зберігає регуляторне узгодження з ЄС, щоб зберегти відкритий кордон на острові Ірландія та захистити мирний процес Північної Ірландії. З моменту набуття ефекту в січні 2021 р. У грудні 2020 року учасники переговорів між Великобританією та ЄС уклали Угоду про торгівлю та співробітництво, яка визначає умови майбутніх відносин, включаючи торгівлю, економічні відносини та співпрацю з ряду інших питань. Угода залишила невирішеними численні питання та питання, однак значення багатьох аспектів відносин між Великобританією та ЄС могли розвиватися протягом часу та

подальших переговорів. 1 січня 2021 року вся країна, включаючи Північну Ірландію, вийшла з Митного союзу ЄС і зараз проводить власну національну торгову політику.

З прийняття рішення про вихід з ЄС, Великобританія прагнула зміцнити свої стосунки з США і підтвердила свою позицію провідної країни в НАТО. Глобальна роль і вплив Великобританії, ймовірно, будуть посилюватися або зменшуватися. Президент Байден та представники адміністрації Байдена, як правило, підтримували скептичний погляд на Brexit, але багато спостерігачів очікують, що Адміністрація буде прагнути прагматичного співробітництва як з Великобританією, так і з ЄС. США та Великобританія провели п'ять раундів переговорів щодо двосторонньої угоди про вільну торгівлю в 2020 році. Якщо адміністрація Байдена продовжить переговори, Конгрес може активно відстежувати та формувати цю форму, а також розглянути питання про імплементацію законодавства щодо будь-якої остаточної угоди. Адміністрація Байдена та деякі члени Конгресу також узгоджені щодо подій у Північній Ірландії та можливих наслідків Brexit для мирного процесу, стабільності та економічного розвитку Північної Ірландії.

Мета: охарактеризувати зміни в «особливих відносинах» на сучасному етапі під керівництвом нового уряду та зовнішньополітичних обставин.

Завдання дослідження:

- дослідити історичні витоки британо-американських особливих відносин;
- охарактеризувати особливості відносин між державами після закінчення холодної війни
- дослідити змістовне наповнення та перспективи розвитку особливих британо-американських відносин на сучасному етапі

Об'єкт дослідження – особливі британо-американські відносини

Предмет дослідження – трансформація особливих британо-американських відносин на сучасному етапі.

Теоретичне значення одержаних результатів:

полягає в тому, що сучасний період розвитку «особливих відносин» проходить неоднозначний період. Одні дослідники вважають, що це вже не «особливі відносини», а інші доводять навпаки, що справжні вони тільки розпочались. В цій роботі висвітлено докази та думку, того, що «особливі відносини» продовжують існувати незважаючи ні на що, що це найміцніший союз, який відомий міжнародним відносинам.

Структура кваліфікаційної (бакалаврської) роботи:

Робота складається з усіх необхідних структурних елементів: змісту, вступу, основної частини, куди входить 4 розділи і 9 пунктів, а також висновків та списку використаних посилань, які всі разом складають 56 сторінок.

Основна частина складається з 4 розділів і 9 підрозділів: перший розділ включає в себе опис історичних витоків британо-американських відносин та впливова роль Вінстона Черчилля на їх зародження.

В другому розділі розповідається про значення політики Маргарет Тетчер та Тоні Блера для Великобританії, період процвітання і гармонії «особливих відносин».

У третьому розділі йдеться про уряди Терези Мей та Бориса Джонсона, певне віддалення і зближення за різних етапів.

Четвертий розділ розкриває самі «особливі відносини» між Сполученим Королівством і Сполученими Штатами Америки, ситуацію на теперішній час, те як Brexit вплинув на політику двох держав, а саме відносини з безпекою і обороною, контртерористичне та розвідувальне співробітництво і найважливіші економічні відносини між ними.

У висновку доводиться те, що «особливі відносини» таки ще існують і будуть існувати на міцній основі ще багато років і в різноманітних сферах. «Особливі відносини» між США і Великобританією засновані не тільки на необхідності, або на спільних цілях безпеки. Це засновано на загальних політичних принципах і загальній історії та ідеалах. Це робить відносини тривалими, які можуть витримувати відмінності і змінювати пріоритети, тому

що це не короткостроковий шлюб за розрахунком, а глибока близькість, яка служить обом націям як наріжний камінь їх індивідуальної та спільної безпеки і сам Brexit їх тільки зміцнив і ще раз продемонстрував їх нерозлучність і злагоджену співпрацю.

Список використаних посилань становить 87 пунктів і включає в себе книги, статті, електронні ресурси, фото та відео матеріали закордонних авторів.

РОЗДІЛ I. ІСТОРИЧНІ ВИТОКИ БРИТАНО-АМЕРИКАНСЬКИХ ВІДНОСИН

У грудні 1941 року, після того як американці були втягнуті в Другу світову війну в результаті нападу Японії на Перл-Харбор, Вінстон Черчилль перетнув Атлантику, щоб порадитися з Франкліном Рузвельтом. В знак близькості альянсу військового часу його запросили залишитися в Білому домі. Одного ранку президент увійшов до кімнати свого гостя і побачив, як Черчилль з'являється рожевим, що світиться і абсолютно голим з ванної. Знімаючись, Рузвельт почав йти, але Черчилль поманив його в кімнату. Черчилль заявив: «прем'єр-міністру Великобританії немає чого приховувати від президента Сполучених Штатів».[3]

Цей анекдот має в собі британську концепцію «особливих відносин», на якій в значній мірі ґрунтувалася зовнішня політика з часів Другої світової війни. Часом британські лідери, можливо, перебільшували трансатлантичний затишок заради політичного ефекту, але немає ніяких сумнівів в тому, що в ключових сферах, таких як військова розвідка і ядерна зброя, відносини були буквально «особливими» - іншими словами, немає нічого подібного у відносинах Британії та інших країн.[3]

У березні 1946 року Вінстон Черчилль виступив перед американською аудиторією і закликав до розширення англо-американських відносин або «особливих відносин» в боротьбі проти радянського експансіонізму. Це був не перший раз, коли Черчилль закликав до цього; під час Другої світової війни він виступив в Гарвардському університеті - після отримання почесного ступеня - про англо-американську єдність і постійно посилався на нього на протязі всієї війни.[19] У Черчилля також був особистий зв'язок з Америкою, оскільки його матір'ю була світська сестра американського походження Дженні Джером, яка вийшла заміж за свого батька Рендольфа Черчилля в 1874 році і переїхала до Великобританії.[19]

Черчилль багато разів їздив в США з особистих і політичних причин. У 1900 році, в його середині двадцятих, він відправився в Америку, щоб провести всеосяжний тур лекцій по східній частині Сполучених Штатів і Канади. Однак ця поїздка виявилася не такою прибутковою, як він сподівався. Американська аудиторія не відреагувала з ентузіазмом, а деякі ставилися до нього вороже. Тим не менш, він був представлений багатьом елітним членам американського суспільства протягом цього періоду, в тому числі тодішнього президента США Вільяму Маккінлі і майбутньому президентові Теодору Рузвельту.[21]

Після поразки в уряді в 1929 році Черчилль знову перетнув Атлантику, щоб читати лекції і просувати свою книгу «Наслідки». Хоча це була не політична поїздка, він доклав зусиль для просування англо-американського співробітництва в цей період, який включав короткий візит в Білий дім, щоб побачити президента Герберта Гувера.[27]

Коли Вінстон Черчилль вступив на посаду прем'єр-міністра, Великобританія вже вступила в Другу світову війну. Однією з ключових причин зміцнення особливих відносин у Другій світовій війні був тісний особистий зв'язок між Черчиллем і президентом Франкліном Рузвельтом. Вони часто були пов'язані з розвитком англо-американських особливих відносин, і саме в цей період політичні відносини між двома країнами процвітали. Два лідери зустрічалися особисто одинадцять разів за всю війну і обмінялися понад 1700 листами і телеграмами. Хоча вони не завжди погоджувалися, ці близькі особисті стосунки забезпечували міцну основу для політичного життя.[19] [21]

До 1941 року, на велике розчарування Черчилля, США все ще офіційно не вступали у війну. Замість цього вони були задоволені наданням підтримки за допомогою таких ініціатив, як Закон про ленд-ліз. Однак після спустошення в Перл-Харборі 7 грудня того ж року ситуація значно змінилася. Дізнавшись про напад, Черчилль відразу ж перебрався через Атлантику, щоб прибути в Америку, щоб провести Різдво в Білому домі. Звертаючись до Конгресу США вперше 26

грудня, він пристрасно намагався заручитися їхньою підтримкою своєї концепції війни. [27]

Ці дві країни працювали разом під час Другої світової війни, щоб виконати важливі операції, включаючи висадки в Нормандії в червні 1944 року. Вони розділили військову розвідку, військові бази і навіть створили спільне військове командування під назвою Командний штаб.[28]

Коли Рузвельт помер в квітні 1945 року, Черчилль сказав британському парламенту, що Рузвельт був «найбільшим американським другом, якого ми коли-небудь знали, і найбільшим борцем за свободу, який коли-небудь приносив допомогу і розраду з нового світу в старий».[28]

У листопаді 1945 року президент Трумен запросив Черчилля прочитати лекцію в Фултоні, штат Міссурі. Промова Черчиллем, була однією з найвпливовіших, які він виголосив у своїй кар'єрі, і була названа «Очима світу», хоча її частіше пам'ятають як мова «Залізної завіси». Лише через рік після закінчення Другої світової війни Черчилль попередив про залізну завісу, яка поширилася по Європі, і закликав до розширення співробітництва між США і Великобританією, знову посиляючись на «особливі відносини». Ця мова була дуже впливовою і привернула увагу до зростаючої загрози потужного Радянського Союзу і потенційної можливості "Холодної війни" між Сходом і Заходом.[29]

Тісні відносини Черчилля з президентами США тривали і в наступні роки, і в 1954 році президент Дуайт Ейзенхауер сказав, що Черчилль «найбільш близький до виконання вимог надзвичайно великої людини, якого я зустрічав у своєму житті». Черчилль відвідав США в якості особистого гостя Ейзенхауера у віці вісімдесяти чотирьох років і був прийнятий в Білий дім. Його останній візит в США відбувся в 1961 році, і президент Джон Ф. Кеннеді надав йому можливість прилетіти до Вашингтона, проте його «ослаблений стан», на жаль, не дозволив цього.[40]

В повоєнний період Сполучене Королівство перестало бути центром величезної імперії, тому що почався розпад колоніальної системи в якій до війни проживала ¼ частина людства. Економічні втрати Великої Британії у цій війні

були суттєвими. Але післявоєнна відбудова проводилася досить швидкими темпами. Вже в 1947 р. Англія досягла довоєнного рівня виробництва. У повоєнні роки при владі у Великій Британії по черзі перебували Консервативна та Лейбористська партії. Незважаючи на великий авторитет Консервативної партії У. Черчілля, на парламентських виборах у липні 1945 р. його партія зазнала поразки. До влади прийшла Лейбористська партія. Прем'єр-міністром став К. Еттли. Новий уряд здійснив важливі економічні реформи, зокрема націоналізацію ключових галузей економіки. Було передано державі Англійський банк, вугільну, газову, металургійну промисловість, електроенергетику - близько 20 % промислових потужностей країни. Лейбористи здійснювали також програму соціальних реформ: скасування законів проти профспілок, розширення безкоштовної системи охорони здоров'я та розширення житлового будівництва. У сфері зовнішньої політики лейбористи повністю поділяли побоювання щодо радянської загрози, висловлені Черчіллем. В 1947р. Велика Британія надала незалежність Індії, а в 1949р. стала членом НАТО.

Реформи лейбористів не привели до поліпшення економічного становища: в країні непомірно зросли державні витрати і різко збільшився дефіцит бюджету. На позачергових парламентських виборах 1951 р. консерватори здобули перемогу. Прем'єр-міністром знову став У. Черчілль. У 1952 р. Велика Британія отримала за допомогою американців ядерну зброю, але в тому році помер король Георг VII і королевою стала його дочка Єлизавета II. З наступних консервативних прем'єрів найпомітнішою фігурою вважався Г. Макміллан. Консерватори прагнули зберегти вплив Англії у світі. В 1956 р. Англія разом з Францією та Ізраїлем зробили спробу силою повернути контроль над Суецьким каналом, що був націоналізований Єгиптом. Після Суецької кризи розпад англійської колоніальної системи різко прискорився.

Консерваторів після 13-річного правління у 1964 р. змінив лейбористський уряд Г. Вільсона. В 1970 р. до влади прийшов консервативний уряд на чолі з Е. Хітом. У 1974- 1979 рр. країною правив уряд лейбористів, прем'єр-міністром якого був спочатку Г. Вільсон, а пізніше в 1976 р. – Дж. Каллаген. Повернення до влади лейбористів привело до відновлення націоналізації, встановлення

контролю за квартирною платою, цінами, соціальними виплатами. Велика Британія не підтримала ідеї створення "Спільного ринку" й не брала участі в його заснуванні, але вже на початку 60-х років почала домагатися вступу до нього. 1 січня 1973 р. Велика Британія стала членом Європейського Економічного Співтовариства. Однак економічні труднощі у 70-ті роки поглибились, зростало безробіття, посилювалася інфляція, зменшилися темпи економічного розвитку. З кінця 60-х років загострилася й проблема Північної Ірландії (Ольстеру), де почалися міжобщинні зіткнення католиків і протестантів.

В умовах загострення соціально-економічних проблем Англії серед консерваторів посилювався вплив прихильників приватного підприємництва й обмеження державного втручання в економіку. Їх представник – Маргарет Тетчер - стала в 1975 р. лідером партії. На парламентських виборах 1979 р. перемогла Консервативна партія. Тетчер стала прем'єр-міністром і залишалася на цій посаді протягом 11 років.

Маргарет Хільда Тетчер - один з найвидатніших політичних і державних діячів Великої Британії. За освітою хімік і юрист. У 1959р. вперше була обрана до парламенту від Консервативної партії. У 1961-1964 рр. парламентський секретар Міністерства пенсій та соціального забезпечення. Впродовж 70-х років член британського парламенту від Консервативної партії. У 1970-1974рр. міністр освіти і науки. У 1979-1990 рр. прем'єр-міністр Великої Британії. Основним напрямом її внутрішньої політики стало надання максимальної свободи приватному підприємству. Для цього були здійснені рішучі кроки спрямовані на скорочення державного регулювання економіки. Заходи уряду в перші роки погіршили економічне становище Великої Британії, загострили соціальну та політичну ситуацію в країні. У зовнішній політиці консерватори підтримали жорстку антирадянську політику США. Президент США Р. Рейган і М. Тетчер встановили тісні партнерські відносини на основі спеціальної відданості консерватизму й антикомунізму. Тетчер твердо і послідовно відстоювала інтереси Великої Британії в ЄЕС. Але в 1982 р. Англія вступила в конфлікт з Аргентиною через Фолклендські острови.

Незважаючи на те, що на початку двадцятого століття багато британців з

вищого стану мали чудове ставлення до Америки, Черчилль глибоко пишався своєю американською спадщиною і все своє життя використовував свою політичну владу для заохочення тісніших відносин між двома країнами.

Картер і Тетчер не були природними політичними союзниками або очевидними друзями, але документи 1980 року, опубліковані з архіву Тетчер в Кембриджському університеті, містять багато серцевих листів на адресу Картера. Є ознак напруженості, оскільки вони протистояли кризам, включаючи радянське вторгнення в Афганістан і захоплення 52 американських заручників в посольстві США в Тегерані.[15]

«Картер - це той, з ким вона старанно працювала, - сказав історик Кріс Коллінз з Фонду Маргарет Тетчер. «У неї був значний успіх в цьому. Якби Картер залишився на другий терміни, яку ми могли б написати дивовижному кількості взаєморозуміння між ними ».[15]

Тетчер двічі зустрічалася з Картером до її обрання, і президент США був незадоволений, хоча, згідно з опублікованими пізніше документами, він пом'якшав на той час, коли Тетчер стала прем'єр-міністром в 1979 році.

Можливо, їх близькість не така вже й дивна. Вони прийшли з різних кінців політичного спектра, але в 1980 році, в останній рік терміну повноважень Картера, обидва лідери опинилися під тиском, зіткнувшись з економічною кризою в країні і заворушеннями в Афганістані, Східній Європі і на Близькому Сході.[16]

Архієпископ Тетчер навіть похвалив ліберального Картера за економіку, направивши лист зі схваленням його «болючих, але необхідних заходів», щоб знизити інфляцію і скоротити споживання бензину.[16]

Що стосується Афганістану, двоє лідерів розділили побоювання з приводу радянського вторгнення і були стурбовані тим, що інші європейські нації м'яко ставляться до СРСР.

Картер тепло написав «Дорога Маргарет», щоб «висловити вам мою глибоку особисту вдячність за ваші слова в Загальній палаті», засуджуючи вторгнення. Він хотів дізнатися її думку і висловив надію, що вона зможе вплинути на інші європейські країни, щоб засудити це вторгнення.[19]

Тетчер підтримала спробу Картера перенести Олімпійські ігри 1980 року в Москві, заявивши, що «я дуже багато думав про те ж, що і ви», і запропонувавши провести деякі олімпійські заходи в Лондоні.[24]

Зрештою, британські спортсмени кинули виклик бажанням Тетчер і взяли участь в іграх. США і кілька десятків інших країн бойкотували їх.

Пара також обмінялася багатьма листами про захоплення заручників в Ірані.

Зростання розчарування Картера в зв'язку з нездатністю домовитися про припинення кризи, яка тривала 444 дні, відчутна. «Мені потрібна ваша допомога, щоб переконати іранську владу в серйозності їх триваючого ігнорування міжнародного права і прав людини», - сказав він Тетчер, благаючи її поговорити з Іраном, - «якщо вам доступні канали».[24]

В іншому він сказав, що надає «велике значення нашому особистому листуванню; широта і щирість цього обміну дуже корисні для мене »...[28]

У документах немає згадок про президентські вибори в США в листопаді 1980 року, які привели Рейгана до влади. Коллінз сказав, що Тетчер була обережна, щоб не віддавати перевагу одному кандидату в порівнянні з іншим.

«Я не сумніваюся, що вона хотіла, щоб Рейган переміг, але вона цього не сказала, навіть в приватному порядку», - сказав Коллінз. «Вона дуже, дуже обережна».[28]

Ідеологічна любов з першого погляду була для Маргарет Тетчер і Рональда Рейгана, які зробили саме малоімовірне, але домінуюче міжнародне об'єднання кінця 20-го століття, здобувши перемогу пліч-о-пліч в Холодній війні.[24]

Обидва лідери стали не просто національними, а й світовими іконами, представниками рішучого консерватизму, поляризовані в їх власні країни, прихильного недвозначним економічним теоріям, які протиставляли нечіткі принципи соціалізму.

Для обох гаслами були скорочення податків, скорочення уряду, уповільнення економіки і зростаючий потік, що піднімає всі човни. Тетчер знущалася над британською системою соціального забезпечення, називаючи її «нянею».[28]

Незважаючи на деякі економічні поліпшення під час їх перебування на посаді в 1980-х роках, критики скаржилися на зростаючий розрив між багатими і бідними, пародіюючи їх праву теорію як «зростаючу хвилю, яка піднімає всі яхти».[29]

Між Тетчер і Рейганом, в країнах якого традиційно панували «особливі відносини», не завжди було гладко.

Спочатку Вашингтон не хотів допомагати військовій експедиції Тетчер в 1982 році, щоб вигнати аргентинські війська з Фолклендських островів в Південній Атлантиці, а Британія була обурена рішенням Рейгана вторгнутися на острів Співдружності в Гренаді після річного військового перевороту.

Але їх особистий зв'язок був справжнім і міцним. Тетчер написала в своїх мемуарах «Роки Даунінг-стріт», що на їх першій зустрічі «я знала, що розмовляю з кимось, хто інстинктивно відчував і думав так само, як і я». Це було не просто питання політики, але «філософія управління, погляд на людську природу», сказала вона.[39]

Кен Дуберштейн, колишній глава адміністрації Білого дому в Рейгана, розповів Reuters про історію, яку президент розповів на першому саміті «Великої сімки», на якому був присутній Рейган. На обіді: «Він виклав, що він збирається зробити, в своєму пакеті відновлення економіки для Америки. Кілька учасників висміяли його з приводу зниження податків і скорочення витрат », - згадує Дуберштейн.[29]

«Єдиною людиною, яка прийшла на його захист, була Тетчер. Коли вони пішли з вечір в той вечір, президент своїми словами наздогнав Маргарет і сказав: «Велике спасибі. Це було непотрібно, але найбільше цінується. І як Рейган розповідав історію: «Вона постукала мене по лікті і сказала:« О Ронні, просто хлопчики хлопчики »»[39]

У них були дуже різні початки. Батько Тетчер був скромним бакалійником в маленькому містечку. Вона виросла в квартирі над його кутовим магазином. Вона була досить розумна, щоб вчитися в Оксфордському університеті і швидко зайнялася політикою консервативної партії.[15]

Батько Рейгана був мандрівним продавцем і алкоголіком, який з усіх сил

намагався заробляти на життя, переміщаючи сім'ю з одного маленького міста в інше. Рейган виріс, щоб стати відомим голлівудським актором, перш ніж зайнятися політикою.[16]

Тетчер, енергійний, невблаганний персонаж, якому потрібно було трохи поспати, в неї не було часу поговорити і залякувати своїх суперників. Рейган же був свіжим і привабливим, мислителем з широкими пензлями, який строго обмежував свій робочий час навіть у Білому домі.[19]

«Можливо, одна з причин, по якій президент Рейган і я створили таку хорошу команду, полягала в тому, що, хоча ми розділили один і той же аналіз роботи світу, ми були дуже різними людьми. Він точно знав стратегічну картину, але залишив тактичні деталі іншим», - написала Тетчер в своїх мемуарах.[28]

Колін Пауелл, який знав Тетчер, коли він займав високі пости при Рейгані, а потім і президента Джорджа Буша-старшого, сказав, що хоча лідери, в тому числі Тетчер і канадський Брайан Малруні, погоджувалися з тим, що Рейган може не охопити всі тонкощі політики озброєнь, вони цінують його інші сильні сторони.

«Навіть якщо б вони сказали, що пан Рейган не зовсім розумів цей аспект протиракетної оборони або той аспект міжконтинентальних ракет, все, що вони робили, це розуміли Рональда Рейгана і то, як він уявляв американський народ», - сказав Пауелл.[29]

«І жоден з таких великих лідерів, як Маргарет Тетчер, ніколи не дивилися зверхньо на Рональда Рейгана, тому що ... вони знали з Рональдом Рейганом, що бачать американський дух і американський народ».

У критичні моменти в кінці 1980-х років її вплив був значним у змінюваному поданні президента Рейгана у Вашингтоні щодо довіри до Радянського Союзу, коли він неодноразово заявляв про свій намір покласти край Холодній війні. Це ртутне, широко обговорюване явище, «особливі відносини», отримало надзвичайне відродження в 1980-х роках, коли відбулися такі «прослизання», як вторгнення США в Гренаду в 1983 році, і партнерство Тетчер-Рейган перевершило всі, крім прототипу дуету Рузвельта- Черчилля, в його теплоті і важливості. («Хіба вона не чудесна?», - муркотів він своїм помічникам, навіть коли вона лаяла на нього по «гарячій лінії»).[40]

У своєму особистому щоденнику Джордж Буш-старший писав, що його перше враження про Тетчер було те, що вона була принциповою, але дуже важкою. Буш також написав, що Тетчер "говорить весь час, коли ви розмовляєте. Це вулиця з одностороннім рухом".[16]

Незважаючи на те, що у нього склалися теплі стосунки з Рейганом, під яким Буш служив в якості віце-президента, Тетчер ніколи не розвивала схожого почуття товариства з Бушем. У той час, коли Буш обійняв посаду в 1989 році, Тетчер була політично обложена як політичною опозицією, так і силами її власної партії.[28]

Буш прагнув управляти розпадом комуністичних режимів у Східній Європі таким чином, щоб забезпечити порядок і стабільність. Тому Буш використовував поїздку 1989 року в Брюссель, щоб продемонструвати підвищену увагу, яку його адміністрація планувала направити на американо-німецькі відносини. Таким чином, замість того, щоб надати Тетчер перевагу, яку прем'єр-міністри Сполученого Королівства звикли отримувати від президентів США, він спочатку зустрівся з президентом Європейської комісії, залишивши Тетчер «охолоджувати її п'яти». Це дратувало Тетчер.[29]

У 1989 році, після того як Буш запропонував скоротити чисельність американських військ, дислокованих в Європі, Тетчер прочитала лекції Бушу про важливість свободи. Буш вийшов з цієї зустрічі і запитав: «Чому вона сумнівається, що ми так думаємо з цього питання?»

У розпал вторгнення в Кувейт Тетчер порадила Бушу: «зараз не час хитатися».[28]

Тетчер втратила своє прем'єрство в листопаді 1990 року. Однак, попри невдоволення Буша, вона продовжувала намагатися втягнути себе в дипломатію між Заходом і Радянським Союзом. Буш особливо образився на промову, виголошену Тетчер після відходу з поста, в якій вона стверджувала, що вона і

Рональд Рейган несуть відповідальність за закінчення Холодної війни. Тетчер сказала цю промову, яка знехтувала внеском, який внесли інші, перед аудиторією, яка включала ряд людей, які внесли свій вклад в закінчення Холодної війни, таких як Лех Валенса і Вацлав Гавел. У відповідь на цю промову Гельмут Коль послав Бушу записку, в якій стверджувалося, що Тетчер збожеволіла.[39]

Як стало очевидно в останні кілька років прем'єрства Тетчер, особливі відносини на якийсь час почали слабшати з закінченням холодної війни, не дивлячись на інтенсивне співробітництво у війні в Перській затоці. Таким чином, незважаючи на те, що «майже з усіх питань Великобританія і США знаходяться на одній стороні таблиці. Ви не можете сказати, що для інших важливих союзників, таких як Франція, Німеччина чи Японія », це також визнав, що «зникнення потужної загальної загрози, Радянського Союзу, призвело до виникнення більш вузьких суперечок і наданню їм більшої ваги ».[40]

РОЗДІЛ II. «ОСОБЛИВІ ВІДНОСИНИ» МІЖ ДЕРЖАВАМИ ПІСЛЯ ЗАКІНЧЕННЯ «ХОЛОДНОЇ ВІЙНИ»

Роки Тетчер-Рейгана ознаменували вищу точку для особливих відносин. Особиста хімія між ними ніколи не була повністю повторена. Із закінченням холодної війни трансатлантичний альянс став менш життєво важливим. Китай і Азіатсько-Тихоокеанський регіон приваблювали все більшу увагу США. До середини 1990-х років двостороння напруженість знову зростала.

Білл Клінтон, який став президентом в 1993 році, і Джон Мейджор, прем'єр-міністр з 1990 по 1997 рік, були абсолютно різними людьми, які займали протилежні політичні полюси. У незабутньому передвиборному шахрайстві майор, здавалося, підтримував суперника Клінтона, Джорджа Буша-старшого. Вони сильно посварилися через втручання в боснійську війну. А в 1993 році Великобританія ратифікувала Маастрихтський договір, за яким був створений ЄС. Договір збільшив участь Британії в європейській зовнішній політиці і політиці безпеки, окремо від США.[11]

Вибори британського прем'єр-міністра Тоні Блера в 1997 році дали можливість відродити те, що Клінтон назвав «унікальним партнерством» двох країн. На своїй першій зустрічі зі своїм новим партнером президент сказав: «За останні п'ятдесят років наш непорушний альянс допоміг забезпечити безпрецедентний світ, процвітання і безпеку. Це альянс, заснований на спільних цінностях та спільних прагненнях ». Особисті відносини розглядалися як особливо тісні, тому що лідери були «спорідненими душами» в своїх внутрішніх програмах нових лейбористів «Третій шлях», помірна соціал-демократична позиція, частково під впливом США нового демократичного мислення.[18] Проте, співпраця в галузі оборони і зв'язку все ще збентежувала Блера, оскільки він прагнув врівноважити його з його власною керівною роллю в Європейському союзі (ЄС). Він і Клінтон почали спірну військову авантюру в Косово в 1999 році. Але саме обійми Блера правого наступника Клінтона Джорджа Буша після терористичних атак 2001 року і, зокрема, його підтримка незаконного вторгнення в Ірак, породило фундаментальні побоювання з приводу підлеглого характеру британських зв'язків з США.[19]

Якби гра в Іраку закінчилася, все могло б скластися інакше. Але це була в основному нестримна катастрофа. Були численні жертви - цивільні, військові та політичні. Одним з них була репутація Блера, яка так і не відновилася.[24]

Особиста дипломатія Блера і наступника Клінтона, президента США Джорджа Буша-молодшого в 2001 році, ще більше підкреслила «особливі відносини». Незважаючи на їхні політичні розбіжності по нестратегічних питаннях, їх загальні переконання і реакція на міжнародну ситуацію сформували спільну мету після терактів 11 вересня в Нью-Йорку і Вашингтоні. Блер, як і Буш, був переконаний у важливості дій проти загрози миру в усьому світі і міжнародного порядку, яка зобов'язувала Буша стояти «пліч-о-пліч»:[28]

Це не битва між Сполученими Штатами Америки та тероризмом, а між вільним і демократичним світом і тероризмом. Тому ми, британці, стоїмо пліч-о-пліч з нашими американськими друзями в цей час трагедії, і ми, як і вони, не заспокоїмося, поки це зло не буде вигнано з нашого світу.[24]

Блер вилетів до Вашингтона відразу після 11 вересня, щоб підтвердити британську солідарність зі Сполученими Штатами. У своєму виступі на Конгресі Сполучених Штатів через дев'ять днів після нападів Буш заявив, що «у Америки немає більш вірного друга, ніж Великобританія». Блер, один з небагатьох світових лідерів, присутніх на президентській промові в Конгресі в якості спеціального гостя Першої леді, отримав дві овації від членів Конгресу.

Присутність Блера на президентській промові залишається єдиним часом в політичній історії США, коли іноземний лідер був присутній на надзвичайній спільній сесії Конгресу США, що свідчить про силу американо-британського альянсу під керівництвом двох лідерів. Після цієї промови Блер почав двомісячну дипломатію, зібравши міжнародну підтримку військових дій. ВВС підрахував, що, в цілому, прем'єр - міністр провів 54 зустрічей зі світовими лідерами.[33]

Лідерська роль Блера у війні в Іраку допомогла йому зберегти міцні відносини з Бушем до кінця його перебування на посаді прем'єр-міністра, але це було непопулярно в його власній партії і знизило його громадський рейтинг схвалення. Деякі з британської преси називали Блера «пуделем Буша». Це також

відштовхнуло деяких з його європейських партнерів, в тому числі лідерів Франції та Німеччини. Блер відчув, що може захистити свої близькі особисті стосунки з Бушем, заявивши, що вони привели до прогресу в близько-східному мирному процесі, допомога Африці і кліматична дипломатія. Однак, ні з Бушем, а з губернатором Каліфорнії Арнольдом Шварценеггером Блер в кінцевому підсумку досяг успіху в створенні ринку торгівлі вуглецем, «створюючи модель, якої будуть слідувати інші штати».[41]

Під час ліванської війни також відбулися деякі незначні відмінності в підходах щодо Близького Сходу. Сильна підтримка, запропонована Блером і адміністрацією Буша Ізраїлю, що не була щиро підтримана британським кабінетом або британської громадськістю. 2006 року 27 липня міністр закордонних справ Маргарет Бекетт розкритикувала Сполучені Штати за «ігнорування процедури» при використанні аеропорту Прествік в якості точки зупинки для доставки бомб з лазерним наведенням до Ізраїлю.[43]

Після обрання прем'єр - міністром Гордона Брауна, Буш запросив його на дводенні переговори у таборі Девід в 112 км на північ від Вашингтона, де обидва мали за ціль зберегти дружні відносини як при колишньому прем'єр-міністрові Тоні Блерові.[10]

Президент США підтвердив, що «відносини між Великобританією і Америкою є найбільш важливими двосторонніми відносинами».

На тлі очевидних спроб pana Брауна дистанціюватися від президента Буша, два лідери продемонстрували єдність у зусиллях по досягненню миру на Близькому Сході, відродили глобальні торговельні переговори і домовилися активізувати зусилля з припинення насильства в суданській провінції Дарфур.[22]

Буш сказав, що не сумнівається в прихильності Брауна в боротьбі з тероризмом після рішення Лондона відмовитися від ярлика «війна з тероризмом» - вираження, яке сам президент ніколи не використовував під час сесії питань і відповідей.

«Він це розуміє», - сказав Буш, який дорікнув репортера, який запитав прем'єр-міністра, чи поділяє він підхід Вашингтона, запитавши: «Як ви думаєте,

якою буде відповідь ...? Гаразд, чувак».[22]

Браун прийняв те, що стало відомо як доктрина Буша проти тероризму, заявивши, що «не повинно бути безпечного притулку і укриття для тих, хто практикує терористичне насильство або проповідує терористичний екстремізм».[25]

Два лідера применшували свої розбіжності щодо Іраку після повідомлень преси про те, що Великобританія може вивести всі свої 5500 військовослужбовців.[26]

«У мене немає ніяких сумнівів в тому, що він розуміє інтереси боротьби. І у мене немає ніяких сумнівів в тому, що він буде тримати мене в курсі рекомендацій своїх військових командирів, заснованих на умовах на місцях», - сказав президент Буш.[28]

Браун, чий уряд спростував ці повідомлення, сказав, що будь-яке таке рішення «буде прийнято по військовій раді наших командирів на місцях», але що його метою було передати відповідальність за забезпечення безпеки іракським силам.[28]

«Що б не трапилося, ми зробимо повну заяву в парламенті, коли він повернеться» в жовтні, після того, як командувач США в Іраку генерал Девід Петреус в середині вересня випустить важливий звіт про хід роботи, сказав Браун.[30]

Гордон Браун заявив про свою підтримку Сполучених Штатів, хоча він призначив міністрів в міністерстві закордонних справ, які критикували аспекти відносин або недавню політику США. Джерело з Уайтхоллу сказав: "Тепер це буде більш по-діловому, з меншим акцентом на зустріч ваших особистих видінь". Але всеодно британська політика полягала в тому, що відносини зі Сполученими Штатами залишалися «найбільш важливими двосторонніми відносинами» Сполученого Королівства.[30]

Перед своїм обранням на пост президента США в 2008 році Барак Обама, припустивши, що адміністрація Буша розчарувала Блера і Великобританію, заявив: «У нас є шанс перекалібрувати відносини, і Сполучене Королівство буде працювати з Америкою в повному обсязі. Партнер». [10]

При зустрічі з Брауном в якості президента в березні 2009 року Обама знову підтвердив, що «Великобританія є одним з найближчих і сильних союзників, і там є зв'язок, що не порветься ... Це уявлення про те, що якимось чином відбувалося деяке зменшення цих особливих відносин помилкові ... Відносини не тільки особливі і міцні, але з часом вони тільки зміцняться ». Коментатори, проте, відзначили, що повторне використання «особливого партнерства» прес-секретарем Білого дому Робертом Гіббсом може сигналізувати про спробу змінити умови. [22]

Контртероризм залишається пріоритетом національної безпеки Великобританії. За десятиліття після того, як 7 липня 2005 року в центрі Лондона чотири вибухівки-смертники вбили 52 людини та поранили понад 700, влада зірвала близько 40 основних заговорів терористів проти Великобританії. У період з 2017 по 2019 рік у Великобританії було здійснено щонайменше сім терористичних інцидентів, скоєних ісламістськими екстремістами, включаючи напади автомобілів та ножів у Лондоні та Манчестері та вибух смертників на музичному концерті в Манчестері. Станом на березень 2021 року влада повідомляла, що зупинила 28 терористичних заговорів з 2017 року, хоча арешти, пов'язані з тероризмом, у 2020 році знизились до дев'ятирічного мінімуму.[67]

Як повідомляється, британські органи боротьби з тероризмом контролюють приблизно 3000 потенційних підозрюваних. На додаток до насильницького ісламістського екстремізму, ультраправий тероризм також все частіше викликає занепокоєння у Великобританії після вбивства члена парламенту Джо Кокса в 2016 році та нападу на мечеть у Лондоні в 2017 році.

Великобританія прийняла новий Закон про боротьбу з тероризмом і безпекою в 2015 році, який розширив і без того відносно розширений орган законодавства про боротьбу з тероризмом. Серед інших положень цей закон розширив повноваження поліції та прикордонних службовців щодо конфіскації паспортів підозрюваних у тероризмі; ввів нові повноваження щодо заборони підозрюваних терористів за британськими паспортами з країни; вимагали від постачальників послуг мобільного зв'язку та Інтернету збереження даних для

використання у розслідуваннях тероризму; і поклав новий юридичний обов'язок на відповідні установи (наприклад, в'язниці, університети, школи та мечеті) повідомляти про екстремізм та розробляти політику боротьби з радикалами та екстремістськими спікерами.[82]

У 2016 році у відповідь на занепокоєння, викликані групами за громадянську свободу та конфіденційність, Великобританія прийняла новий Закон про розслідування, який має на меті оновити законодавчу базу, що регулює діяльність з нагляду, та пояснити процедури дозволу, обмеження конфіденційності, вимоги до прозорості та інші запобіжні заходи. Критики висунули юридичні виклики закону, звинувачуючи, що він також надав уряду широкі повноваження щодо збору та збереження даних та змусив технологічні компанії обмінюватися інформацією.[25]

У 2019 році Великобританія прийняла Закон про боротьбу з тероризмом та прикордонною безпекою. Закон включає положення, що підвищують максимальне покарання за певні правопорушення, пов'язані з підготовкою теракту; оновлення злочину завантаження матеріалів, корисних для терориста, для охоплення матеріалів, які переглядаються або транслюються; і вимагати від засуджених за терористичні злочини надавати поліції додаткову інформацію реєстру після звільнення. У контексті нападу на Скрипаля 2018 року, коли британські чиновники звинувачують російських спецслужб, що отруїли російського дисидента та його дочку нервово-паралітичним агентом у Солсбері, Англія, Закон про боротьбу з тероризмом та прикордонною безпекою надає владам розширені повноваження щодо зупинки та обшуку особи у портах та кордонах, які підозрюються у здійсненні ворожої діяльності від імені іноземної держави.[59]

У лютому 2020 року Великобританія прийняла Закон про злочинців терористів, який блокує автоматичне дострокове звільнення в'язнів, засуджених за злочини тероризму. Законодавство було спричинене терактами в листопаді 2019 року та лютому 2020 року в Лондоні, скоєними попередніми правопорушниками, які були звільнені з в'язниці умовно-достроково. До нового акту засуджені терористи були автоматично звільнені у фіксовану точку

покарання без оцінки та контролю за умовно-достроковим звільненням. У травні 2020 року Великобританія представила новий Закон про боротьбу з тероризмом та вироками, який збільшить покарання у в'язницях за злочини тероризму та посилить повноваження уряду щодо контролю за засудженими злочинцями після звільнення.[41]

Контртероризм залишається пріоритетом національної безпеки Великобританії. За десятиліття після того, як 7 липня 2005 року в центрі Лондона чотири вибухівки-смертники вбили 52 людини та поранили понад 700, влада зірвала близько 40 основних заговорів терористів проти Великобританії. У період з 2017 по 2019 рік у Великобританії було здійснено щонайменше сім терористичних інцидентів, скоєних ісламістськими екстремістами, включаючи напади автомобілів та ножів у Лондоні та Манчестері та вибух смертників на музичному концерті в Манчестері. Станом на березень 2021 року влада повідомляла, що зупинила 28 терористичних заговорів з 2017 року, хоча арешти, пов'язані з тероризмом, у 2020 році знизились до дев'ятирічного мінімуму.[67]

Як повідомляється, британські органи боротьби з тероризмом контролюють приблизно 3000 потенційних підозрюваних. На додаток до насильницького ісламістського екстремізму, ультраправий тероризм також все частіше викликає занепокоєння у Великобританії після вбивства члена парламенту Джо Кокса в 2016 році та нападу на мечеть у Лондоні в 2017 році.

Великобританія прийняла новий Закон про боротьбу з тероризмом і безпекою в 2015 році, який розширив і без того відносно розширений орган законодавства про боротьбу з тероризмом. Серед інших положень цей закон розширив повноваження поліції та прикордонних службовців щодо конфіскації паспортів підозрюваних у тероризмі; ввів нові повноваження щодо заборони підозрюваних терористів за британськими паспортами з країни; вимагали від постачальників послуг мобільного зв'язку та Інтернету збереження даних для використання у розслідуваннях тероризму; і поклав новий юридичний обов'язок на відповідні установи (наприклад, в'язниці, університети, школи та мечеті)

повідомляти про екстремізм та розробляти політику боротьби з радикалами та екстремістськими спікерами.[82]

У 2016 році у відповідь на занепокоєння, викликані групами за громадянську свободу та конфіденційність, Великобританія прийняла новий Закон про розслідування, який має на меті оновити законодавчу базу, що регулює діяльність з нагляду, та пояснити процедури дозволу, обмеження конфіденційності, вимоги до прозорості та інші запобіжні заходи. Критики висунули юридичні виклики закону, звинувачуючи, що він також надав уряду широкі повноваження щодо збору та збереження даних та змусив технологічні компанії обмінюватися інформацією.[25]

У 2019 році Великобританія прийняла Закон про боротьбу з тероризмом та прикордонною безпекою. Закон включає положення, що підвищують максимальне покарання за певні правопорушення, пов'язані з підготовкою теракту; оновлення злочину завантаження матеріалів, корисних для терориста, для охоплення матеріалів, які переглядаються або транслюються; і вимагати від засуджених за терористичні злочини надавати поліції додаткову інформацію реєстру після звільнення. У контексті нападу на Скрипаля 2018 року, коли британські чиновники звинувачують російських спецслужб, що отруїли російського дисидента та його дочку нервово-паралітичним агентом у Солсбері, Англія, Закон про боротьбу з тероризмом та прикордонною безпекою надає владам розширені повноваження щодо зупинки та обшуку особи у портах та кордонах, які підозрюються у здійсненні ворожої діяльності від імені іноземної держави.[59]

У лютому 2020 року Великобританія прийняла Закон про злочинців терористів, який блокує автоматичне дострокове звільнення в'язнів, засуджених за злочини тероризму. Законодавство було спричинене терактами в листопаді 2019 року та лютому 2020 року в Лондоні, скоєними попередніми правопорушниками, які були звільнені з в'язниці умовно-достроково. До нового акту засуджені терористи були автоматично звільнені у фіксовану точку покарання без оцінки та контролю за умовно-достроковим звільненням. У травні 2020 року Великобританія представила новий Закон про боротьбу з

тероризмом та вироками, який збільшить покарання у в'язницях за злочини тероризму та посилить повноваження уряду щодо контролю за засудженими злочинцями після звільнення.[41]

Також повідомлялося, що «Особливі відносини» були «натягнутими» після того, як високопоставлений чиновник Держдепартаменту США розкритикував британське рішення поговорити з політичним крилом «Хізбалли», заявивши, що США не були належним чином проінформовані. Протест прийшов після того, як адміністрація Обама заявила, що готова поговорити з ХАМАСом і в той же час, коли вона робила кроки в бік Сирії та Ірану. Міністерство закордонних справ заявило: «Це не повинно було шокувати будь-якого чиновника, який міг бути в попередній адміністрації, а зараз в нинішній». [25]

У червні 2009 року особливі відносини, як повідомлялося, «отримали ще один удар» після того, як британський уряд був «розсерджений» через нездатність США отримати схвалення, перш ніж вести переговори з Бермудськими островами з приводу переселення на британську заморську територію чотирьох колишніх ув'язнених з Гуантанамо, які розшукувалися Китайською Народною Республікою. Представник Міністерства закордонних справ сказав: «Це те, про що ми повинні були порадитися». На питання, чи можна відправити чоловіків назад на Кубу, він відповів: «Ми розглядаємо всі можливі наступні кроки». Цей крок викликав термінову оцінку безпеки з боку британського уряду. Міністр закордонних справ Вільям Хейг зажадав пояснення від чинного президента, Девід Мілібенд, в якості порівняння було взято з його попереднім збентеженням з приводу використання США Дієго - Гарсія для надзвичайної передачі без британського знання, з одним з коментаторів, що

описують справу як «тривожний дзвінок» і «останній приклад того, як американський уряд ігнорує Великобританію, коли справа стосується інтересів США на британських територіях за кордоном». [25]

У серпні 2009 року, як повідомляється, «Особливі стосунки» знову «завдали ще одного удару», випустивши по співчуття Абдельбасета аль-Меграхі, людини, засудженого за вибух в Локербі в 1988 році. Держсекретар США Хілларі Клінтон заявила, що «було абсолютно неправильно звільняти Абдельбасета аль-Меграхі», додавши, що «ми як і раніше закликаємо шотландську владу не робити цього і сподіваємося, що вони цього не зроблять». Обама також зазначив, що звільнення аль-Меграхі було «помилкою» і «вкрай небажаним». [28]

У березні 2010 року підтримка Хілларі Клінтон призову Аргентини до переговорів щодо Фолклендських островів викликала серію дипломатичних протестів з Великобританії і відновила громадський скептицизм з приводу цінності «особливих відносин». Британський уряд відхилив пропозицію Клінтона про посередництво після відновлення напруженості у відносинах з Аргентиною, викликаній британським рішенням добувати нафту біля Фолклендських островів. Давня позиція британського уряду полягала в тому, що Фолклендські острови були британською територією, і все це мало на увазі легітимність британської комерційної діяльності в межах її кордонів. Тому британські чиновники були роздратовані тим, що суверенітет може бути предметом переговорів. [30]

Пізніше в тому ж місяці Комітет у справах закордонних справ Палати громад запропонував, щоб британський уряд був «менш шанобливим» по відношенню до Сполучених Штатів і більше фокусувало відносини на британських інтересах. За словами голови комітету Майка Гейпса, «Великобританія і США мають тісні і цінні відносини не тільки з точки зору розвідки і безпеки, але також з точки зору наших глибоких і історичних культурних і торгових зв'язків та прихильність свободи, демократії і верховенство закону. Але використання фрази «особливі відносини» в її історичному сенсі для опису всієї сукупності постійно

розвиваються відносин між Великою Британією та США потенційно вводять в оману, і ми рекомендуємо уникати їх використання. «. У квітні 2010 року Англійська церква додала свій голос до заклику про більш збалансовані відносини між Великобританією і Сполученими Штатами. [30]

Після призначення Девіда Кемерона прем'єр-міністром Сполученого Королівства після переговорів коаліції між його консерваторами та ліберальними демократами, що завершилися 11 травня 2010 року, президент Обама був першим іноземним лідером, який привітав його. Після розмови Обама сказав:

Як я сказав прем'єр-міністрові, у Сполучених Штатів немає ближчих друзів і союзників, ніж у Сполученого Королівства, і я підтвердив свою глибоку і особисту відданість особливим відносинам між нашими двома країнами - зв'язку, який зберігався протягом багатьох поколінь і між партіями. [6]

Міністр закордонних справ Вільям Хейг відповів на впевненість президента, зробивши Вашингтон своїм першим портом заходу, коментуючи: «Ми дуже раді прийняти цей опис і погодитися з цим описом. Сполучені Штати, без сумніву, є найважливішим союзником Сполучених Штатів. Зустрічаючись з Хілларі Клінтон, Гаага вітала «Особливі відносини» як «нерозривний альянс» і додала: «Це не відносини з минулими або ностальгічними відносинами. Це погляд у майбутнє від боротьби з насильницьким екстремізмом до вирішення проблеми бідності та конфліктів у всьому світі. "Обидва уряди підтвердили свою спільну відданість війні в Афганістані і їх неприйняття ядерної програми Ірану. [7]

Розлив нафти на платформі Deepwater Horizon в 2010 році викликала бурю засобів масової інформації проти ВР в Сполучених Штатах. «Christian Science Monitor» помітила, що «риторична колючість» виникла через посилення критики Обама з боку адміністрації ВР - загострення особливих відносин - особливо повторного використання терміна «British Petroleum», навіть не дивлячись на те,

що бізнес більше не використовує це ім'я. Кемерон заявив, що він не хоче робити жорсткість президента по ВР проблемою США і Великобританії, і зазначив, що компанія була збалансованою за кількістю своїх американських і британських акціонерів. Обґрунтованість особливих відносин була поставлена під сумнів у результаті «агресивної риторики». [8]

20 липня Кемерон зустрівся з Обамою під час його першого візиту до Сполучених Штатів в якості прем'єр-міністра. Вони висловили єдність в широкому спектрі питань, включаючи війну в Афганістані. Під час зустрічі Обама заявив: «Ми ніколи не зможемо сказати цього достатньо. У Сполучених Штатів і Сполученого Королівства дійсно особливі відносини », а потім сказав: «Ми святкуємо спільну спадщину. Ми дорожимо загальними цінностями. перш за все, наш альянс процвітає, тому що він просуває наші спільні інтереси ". Кемерон заявив в інтерв'ю під час поїздки, що хоче побудувати міцні відносини зі Сполученими Штатами, « найстарішим і найкращим союзником Великобританії ». Далі Кемерон заявив, що «з часу, коли я зустрічався з Бараком Обамою раніше, у нас були дуже, дуже близькі стосунки - відданість і дуже близькі позиції з усіх ключових питань, будь то Афганістан або близькосхідний мирний процес або Іран. Наші інтереси вирівняні, і ми повинні змусити це партнерство працювати ".[9]

Кемерон спробував применшити ідеалізм особливих відносин і закликав покласти край британській фіксації статусу відносин, заявивши, що це природні і взаємовигідні відносини. Він сказав: «... я не вибачаюся за Америку. Але я не якийсь ідеаліст, мрійник про особливі відносини. Мене хвилює глибина нашого партнерства, а не тривалість наших телефонних дзвінків. Я сподіваюся, що в найближчі роки ми можемо зосередитися на суті, а не нескінченно турбуватися про форму ". [22]

У січні 2011 року під час зустрічі в Білому домі з президентом Франції, Ніколя Саркозі, Обама заявив: «У нас немає сильнішого друга і союзника ніж Ніколя Саркозі, і французький народ». У травні, однак, Обама став четвертим

президентом США, які вчинили державний візит до Великої Британії. З основною доповіддю він став третім президентом США, який виступив в обох палатах парламенту після Рональда Рейгана і Білла Клінтона. Вважається рідкісним привілеєм для іноземного лідера тільки Рейган, Клінтон, Шарль де Голль, Нельсон Мандела, папа Бенедикт XVI і Ніколя Саркозі зробили це з часів Другої світової війни. (Джордж Буш був запрошений виступити в парламенті в 2003 році, але відмовився). [29]

У 2013 році держсекретар Джон Керрі зазначив: «Відносини між США і Великобританією часто описуються як особливі або істотні, і тому їх описують просто тому, що вони є. Це було напередодні голосування в парламенті, і воно було довго після цього голосування. "Цей коментар був викликаний після голосування в парламенті, щоб не завдавати військових ударів по Сирії. Вільям Хейг відповів: «Таким чином, Сполучене Королівство продовжуватиме тісно співпрацювати зі Сполученими Штатами, приймаючи досить активну роль у врегулюванні сирійської кризи і працюючи з нашим найближчим союзником в найближчі тижні і місяці».[32][34]

У 2015 році Кемерон заявив, що Обама називає його "братан", і назвав "особливі відносини" між Вашингтоном і Вестмінстер "міцнішими, ніж будь-коли".[38] У березні 2016 року Обама розкритикував прем'єр-міністра Великобританії за те, що він «відволікся» на втручання в Лівію, критика, яка також була спрямована проти президента Франції. Прес-секретар Ради національної безпеки відправив небажаного електронного листа на ВВС, обмеживши збиток, заявивши, що «прем'єр-міністр Девід Кемерон був таким же близьким партнером, як і президентом».[46][47]

РОЗДІЛ III. «ОСОБЛИВІ ВІДНОСИНИ» МІЖ США ТА ВЕЛИКОЮ БРИТАНІЄЮ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ: ЗМІСТОВНЕ НАПОВНЕННЯ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Президент Барак Обама не був великим англофілом. Обама здавався антиколоніалістом і підозріло ставився до зарозумілості. На початку свого президентства він засмутив багатьох ентузіастів «Особливих відносин», коли бюст Джозефа Епштейна з Вінстона Черчілля був видалений з Овального кабінету. Те, наскільки безпосередньо Обама був залучений в це рішення, залишається спірним питанням. Але цього було достатньо, щоб поранити тонкі британські почуття.[35]

Короткий період відносин між новопризначеним референдумом після Brexit Терезою Мей і адміністрацією Обама був зустрінутий дипломатичною напруженістю з приводу критики Джона Керрі щодо Ізраїлю в мові. Обама дотримувався своєї позиції, що Великобританія буде низьким пріоритетом для торгових переговорів США після Brexit, і що Великобританія опиниться в «кінці черги».[35]

Мей вибрала Бориса Джонсона своїм міністром закордонних справ. Джонсон написав статтю, в якій згадується про кенійську спадщину Обама таким чином, що критики звинувачують його в расизмі. Раніше він також написав статтю про Хіллари Клінтон, яка зробила глузливі заяви, які були розкритиковані як сексисти. На той час, коли Мей призначила Джонсона, Клінтон була передбачуваним кандидатом Демократичної партії на виборах, щоб обрати наступника Обама, і, таким чином, мала значний шанс стати наступним президентом США. Високопоставлений чиновник в уряді США припустив, що призначення Джонсона підштовхне США до подальших зв'язків з Німеччиною за рахунок особливих відносин з Великобританією.[31]

В кінцевому підсумку, перед тим як покинути свій пост, Обама заявив, що канцлер Німеччини Ангела Меркель була його «найближчим міжнародним партнером» протягом усього терміну його повноважень в якості президента. Хоча Обама міг мати віддалені відносини з прем'єр-міністром Мей, він, як повідомляється, підтримував тісні сердечні стосунки з членами британської королівської сім'ї.[42][44]

Після обрання Дональда Трампа британський уряд прагнув встановити тісний союз з адміністрацією Трампа, який він назвав відродженням історичних "особливих відносин". Зусилля Мей, щоб тісно пов'язати себе з Трампом, виявилися в Сполученому Королівстві дуже суперечливими.[35]

Тереза Мей стала першим світовим лідером, яка зустрілася з президентом Трампом після його інавгурації. Зустріч була присвячена торгівлі, обороні та безпеці після Brexit.[35]

Трамп відмінив позицію адміністрації Обама про переміщення Великобританії до "задньої черги" щодо торгових переговорів, оскільки Трамп віддає перевагу двостороннім торговим угодам над багатосторонніми торговими угодами, такими як запропонований ТТІР.[36]

Терезу Мей піддавали критиці у Великобританії члени всіх основних партій, включаючи її власну, за відмову засудити Виконавчий наказ Дональда Трампа 13769, який називається "забороною мусульман" у Великобританії, а також за запрошення Трампа до держави на візит з королевою Єлизаветою II. Честь державного візиту традиційно не розширювалася на початку президентства, проте Мей це зробила, сподіваючись сприяти зміцненню торгових відносин із США до закінчення терміну Brexit.[42]

Понад 1,8 мільйона підписали офіційну парламентську електронну петицію, в якій сказано, що "добре задокументована мізогінія та вульгарність Дональда Трампа позбавляє його відвідування її Величності Королеви чи принца

Уельського", а лідер опозиції Джеремі Корбін з Партії праці висловився про те, що Трамп не повинен вітатися з Британією "в той час, як він зловживає нашими спільними цінностями зі своєю ганебною «мусульманською заборонаю» та нападами на права біженців та жінок", і сказав, що Трампу слід заборонити Великобританію, поки не заборонять його поїздки. [40][42]

Баронеса Уорсі, колишня голова консерваторів, звинуватила Мей у "поклонінні" Трампу, якоого вона назвала "чоловіком, який не має поваги до жінок, зневагою до меншин, малою цінністю для ЛГБТ-спільнот, явно не співчуття уразливим та політика якої укорінена в суперечливій риторичі ". Мер Лондона Садік Хан та лідер консерваторів Шотландії Рут Девідсон також закликали відмінити візит. Запрошення Трампа згодом було переведено на "робочу поїздку ", в якій він не мав би зустріч з Королевою.[36]

Незважаючи на зусилля Мей налагодити вигідні робочі стосунки з Трампом, їх відносини були охарактеризовані як "дисфункціональні". Повідомлялося, що Трамп у своїх телефонних дзвінках звик перебивати Мей Вранці 29 листопада 2017 року Трамп відкликав антимусульманський пост від крайньо правої групи «British first». Це отримало сильний резонанс від лідерів британського політичного спектру, і його засудив прес-секретар Мей, який заявив, що це "неправильно, щоб президент це робив"[36]. Трамп спростував заяву, опубліковану офісом Мей, Щобетати: «Не зосереджуйся на мені, зосереджуйся на руйнівному радикальному ісламському тероризмі, який відбувається в межах Великої Британії, у нас все добре» послаблює сприйняття міцних «особливих відносин» під її керівництвом. Таким чином, Трамп відміняв старанні зусилля Мей, щоб створити образ тісних відносин зі Сполученими Штатами, щоб полегшити проходження Brexit. Деякі припускають, що твіт Трампа можливо навіть завдав значного примусу, якщо не довгострокової шкоди, самим «особливим відносинам».[31]

Листопадовий інцидент не виявиться в останній раз, коли Мей довелося винести осуд за заявами Трампа, що ображають громадськість Великобританії,

оскільки 5 лютого 2018 року Трамп знову опублікував твіт, який багатьох засмутив у Великобританії. Трамп, намагаючись заперечити поштовх деяких демократичних партій Сполучених Штатів до впровадження універсальної охорони здоров'я, Трамп написав, що "тисячі людей йдуть у Великобританію, оскільки їхня система U порушилася і не працює". Це було посилення на охорону здоров'я, яку надає Національна служба охорони здоров'я у Великобританії. Твіти Трампа були фактично неточними в характеристиці системи охорони здоров'я Сполученого Королівства, що неправильно характеризує причини, що стоять під час останніх протестів у Великобританії (які не протестували проти універсальної системи охорони здоров'я, а протестували проти вдосконалення послуг, які вона пропонує). Вважається, що атака Трампа на систему охорони здоров'я Великобританії ще більше напружила його відносини з Мей, яка відповіла, заявивши про свою гордість за систему охорони здоров'я Великобританії.[37]

29 січня 2018 року в телевізійному інтерв'ю з Пірсом Морганом Трамп висловився критично щодо підходу Мей до переговорів щодо Brexit, додавши більшого напруження його відносинам з нею.[35]

На саміті G7 2018 року Трамп неодноразово демонстрував очевидні зміни по відношенню до Мей. Незважаючи на це, Мей заявила, що її відносини з Трампом залишаються міцними. На саміті в Брюсселі в 2018 році Мей прагнула висловити прихильність до Трампа, підтримуючи його скарги на те, що інші члени НАТО не виконують певні рівні оборонного фінансування.[42]

Після саміту в Брюсселі Трамп здійснив перший візит президента до Великобританії. Мей надавала значного опору своїм планам щодо "Soft Brexit", що спричинило кілька великих відставок серед міністрів кабінету міністрів. Під час свого візиту в інтерв'ю «The Sun» Трамп критично висловився щодо поведінки Мей в переговорах щодо Brexit. Він заявив, що пропозиція Мей, швидше за все, знищить перспективи торговельної угоди між США та Великобританією. Ці коментарі завдали подальшої шкоди Мей.

Відносини між Сполученим Королівством та Сполученими Штатами були напруженими після витоку доповідних записок, написаним послом Британії в США Кімом Даррохом, характеризуючи адміністрацію Трампа як "унікально нефункціональну" і рішуче критикуючи зовнішню політику Трампа щодо Ірану. Трамп відповів на доповіді, стверджуючи, що Даррох "не добре обслуговував Великобританію" і критикуючи прем'єр-міністра Мей. Мей захищала Дарроха, заявивши, що "хороший уряд залежить від того, що державні службовці могли би дати повну і відверту пораду", в той час як його відкрито критикували інші британські політики, такі як Найджел Фарадж і Ліам Фокс. На виборах керівництва Консервативної партії 2019 року та заявах Трампа про те, що "ми більше не будемо з ним мати справу", Даррох оголосив про відставку.[44]

Після того, як Мей заявила про намір подати у відставку, відбулися вибори керівництва консервативної партії, які визначили наступного прем'єр-міністра Великобританії. Під час виборчої кампанії керівництва Трамп надав свою підтримку кандидатурі Бориса Джонсона. Джонсон переміг у конкурсі лідерів і став прем'єр-міністром Сполученого Королівства. Після того, як Джонсон став прем'єр-міністром, Трамп похвалив Джонсона і відзначив порівняння, проведені між Джонсоном і ним самим, заявивши: "Хороша людина. Він жорсткий і розумний. Вони говорять" Британія Трамп ". Вони називають його" Британськимкозерем ". і люди кажуть, що це добре ».[1]

На початку листопада, коли Сполучене Королівство готувалося до початку загальновиборчої кампанії Великої Британії 2019 року, Трамп кинув свою підтримку за Джонсоном та Консервативною партією, заявивши лондонській радіостанції LBC, що уряд на чолі з лідером опозиції Джеремі Корбіном та у тому ж інтерв'ю Трамп похвалив Джонсона як "фантастичну людину" та "точну правильну пару для тих часів".[31] Трамп також похвалив Найджела Фаража, лідера партії Brexit, і закликав його та Джонсона до співпраці щодо доставки Brexit. Під час виборчої кампанії Джонсон бачив, як прагне дистанціюватися від Трампа, який дуже непопулярний у Об'єднаному Королівстві.[21]

На саміті НАТО, який відбувся у Сполученому Королівстві на початку грудня 2019 року, Джонсон потрапив на камеру, з'явившись для участі у легкомузнуванні над Трампом у розмові з президентом Франції Еммануелем Макроном, прем'єр-міністром Нідерландів Марком Рутте, прем'єр-міністром Канади Джастіном Трюдо та Анною. Трамп буде критикувати Трюдо, але не інших, не таких як Джонсон.[50][51]

Великобританія особливі стосунки зі Сполученими Штатами був наріжним каменем британської зовнішньої політики в тій чи іншій мірі та з деякими злетами і падіннями з 1940-х років. Сполучене Королівство часто сприймається як провідний союзний голос у формуванні американських зовнішньополітичних дискусій, і спостерігачі стверджують, що статус Великобританії як близького союзника Сполучених Штатів часто слугував посиленню її глобального впливу. Британська підтримка, у свою чергу, часто допомагала додати міжнародного авторитету та ваги Політика та ініціативи США, а також тісне партнерство США та Великобританії відповідають спільним інтересам таких органів, як ООН, НАТО та інші багатосторонні установи.[49]

Великобританія продовжує сподіватися на тесні партнерські відносини зі Сполученими Штатами та прагнула зміцнити їх Зв'язки США після Brexit. Події після Brexit щодо глобальної ролі Великобританії та вплив, швидше за все, матиме наслідки для сприйняття Великобританії як ефективного, так і зменшеного партнера для Сполучених Штатів.[20]

Колишній президент Трамп неодноразово висловлював свою підтримку Brexit та США Американсько-британська торгова угода. Під час адміністрації Трампа Сполучені Штати та Великобританія залишалися в основному прихильними до багатьох питань зовнішньої політики та безпеки. Дві країни підтримували тісну співпрацю, наприклад, з таких питань, як боротьба з тероризмом, боротьба з Ісламською державою та намагання припинити конфлікт у Сирії. Прем'єр-міністр Джонсон також висловив підтримку Близькосхідному мирному плану адміністрації Трампа, змінивши попередню критику Терези Мей щодо визнання адміністрацією Єрусалима столицею Ізраїлю.[28]

Однак, незважаючи на тісні стосунки між президентом Трампом та прем'єр-міністром Джонсоном, з боку Великобританії також існували суттєві розбіжності в політичній політиці та негативні реакції щодо різних заяв колишнього президента. Уряд Великобританії захищав як Спільний комплексний план дій (відомий як іранська ядерна угода), так і Паризьку угоду про боротьбу зі зміною клімату, і не погодився з рішеннями адміністрації Трампа вивести США з цих угод. Офіційні особи Великобританії також висловили занепокоєння політикою США та відсутністю консультацій у таких випадках, як страйк США у січні 2020 року, в результаті якого в Іраку загинув іранський генерал Касем Солеймані, та виведення американських військ до початку турецької військової операції на півночі Сирії в жовтні 2019 року.[76]

Політика Великобританії щодо китайської компанії телекомунікаційного обладнання Хуауей була об'єктом адвокації США під час адміністрації Трампа. У січні 2020 року уряд Великобританії оголосив, що дозволить Хуауей будувати частини британської стільникової мережі 5G, незважаючи на заклики США бойкотувати Хуауей через ризики безпеки. Проте позиція Великобританії щодо Хуауей рухалася до більш суворої заборони протягом 2020 року. Після нових санкцій США проти Хуауей у травні 2020 року уряд Великобританії оголосив у липні 2020 року, що британські провайдери телекомунікацій повинні припинити закуповувати будь-яке нове обладнання від Хуауей після кінця 2020 року та вилучити все обладнання Хуауей з мереж 5G до кінця 2027 року. У листопаді 2020 року Великобританія оголосила, що ні Обладнання Хуауей можна було встановити після вересня 2021 року (тобто обладнання, яке було придбане та запасене до кінця 2020 року).[87]

Президент Байден і керівники адміністрації Байдена дотримуються скептичного погляду на Brexit. (До референдуму про Brexit 2016 року тодішній президент Обама висловив свою думку, що Великобританія виходить з ЄС не в інтересах США.) Президент Байден також чітко висловив позицію, що Brexit не повинен завдати шкоди Угоді про Велику п'ятницю, і що будь-яка угода про

вільну торгівлю між США та Великобританією залежить від уникнення встановлення жорсткого кордону на острові Ірландія.[14]

Перехід президента США від президента Трампа до президента Байдена змусив деяких прихильників тісних американсько-британських зв'язків висловити занепокоєння з приводу цих відносин. У Великобританії існують певні занепокоєння, що тісні стосунки прем'єр-міністра Джонсона з колишнім президентом Трампом, а також минулі коментарі про колишнього президента Обаму можуть зашкодити його авторитету в адміністрації Байдена. Деякі оглядачі припускають, що адміністрація Байдена, ймовірно, зробить порівняно сильний акцент на прагненні відновити США та ЄС, а відносини з Великобританією після Брекзиту, включаючи торгову угоду, можуть не бути головним пріоритетом США. Тим не менше, президент Байден та прем'єр-міністр Джонсон висловили намір встановити прагматичні робочі відносини, і аналітики припускають, що лідери двох країн, ймовірно, відсунуть будь-які особисті розбіжності та знайдуть спільну мову для співпраці з численних питань.[10]

Уряд Джонсона, швидше за все, пропустить рішучу підтримку адміністрацією Трампа Brexit та угоди про вільну торгівлю між США та Великобританією, проте акцент адміністрації Байдена на союзах та багатосторонності, підтримці міжнародних норм та боротьбі зі зміною клімату, схоже, більше відповідає преференціям зовнішньої політики Великобританії. Рішення адміністрації Байдена про приєднання до Паризької угоди представляє особливу можливість для співпраці США та Великобританії, оскільки прем'єр-міністр Джонсон прагне просувати амбіційну кліматичну політику та висвітлювати керівництво Великобританії з питань клімату.[86] Боротьба з пандемією COVID-19, потенційне відновлення дипломатії з Іраном та вирішення низки викликів, поставлених Китаєм, ймовірно, стануть додатковими координаторами співпраці між США та Великобританією. Після оголошення квітня 2021 р. Про те, що американські війська виведуться з Афганістану до 11 вересня 2021 р., Великобританія приєдналася до всіх союзників по НАТО в

вирішивши розпочати виведення своїх військ, що залишилися, з Афганістану до 1 травня 2021 р. і завершити виведення всіх сил із країни протягом декількох місяців.[30]

Американські планувальники оборони вже давно розглядають Великобританію як одного з найбільш здібних європейських союзників - якщо ні найбільш спроможні, поряд з Францією, з точки зору добре навчених бойових сил та здатності їх розгортати. Спостерігачі зазначають, що Сполучені Штати та Великобританія вже давно мають схожі погляди на такі питання, як застосування сили, розвиток військового потенціалу та роль НАТО.[77] Аналітики вважають, що тісна американсько-британська співпраця триватиме в найближчому майбутньому в таких сферах, як боротьба з тероризмом, розвідка та майбутнє НАТО, а також численні глобальні та регіональні виклики безпеки.[43]

У Великобританії розміщується близько 9300 американських військових, а також авіабаз, що підтримують американські операції, обладнання, радіолокаційні пункти та розвідувальні центри. RAF Lakenheath - це найбільша британська база, що експлуатується, і будинок крила винищувача F-15; США також планують базувати там дві ескадрильї F-35, починаючи з 2021 року.[19]

У січні 2021 року дві країни оголосили про плани розгортання американсько-британської ударної групи об'єднаних перевізників пізніше цього року. Групу повинен очолити новий авіаносець Великобританії HMS Королева Єлизавета, і, як очікується, включатиме американський корпус морської піхоти F-35 та керований ракетний есмінець ВМС США.[22]

Американсько-британська угода про взаємну оборону 1958 року встановила унікальну співпрацю щодо ядерної зброї, що дозволяє обмінюватися науковою інформацією та ядерними матеріалами. Крім того, з моменту підписання угоди про продаж Polaris між США та Великобританією 1963 року, США продали британське обладнання та супутні послуги для стратегічної системи доставки підводних човнів. Ядерне стримувальне агентство Великобританії складається з декількох підводних човнів класу "Вангард", кожна з яких має до 16 ракет "Тризуб".[57]

Великобританія та США є ключовими партнерами щодо співпраці у галузі оборонної промисловості та оборонних продажів. Дві країни беруть участь у понад 20 спільних програмах обладнання, включаючи F-35 Joint Strike Fighter. Більшість найбільших оборонних компаній США мають присутність у Великобританії; численні британські компанії, зокрема BAE Systems, працюють у США. Операції британських оборонних компаній у США, як правило, є частиною більш широкого ланцюжка поставок, і продажі складаються переважно з комплектуючих та нішевого обладнання, а не цілих платформ.[40]

У 2007 році, намагаючись вирішити давню стурбованість Британії щодо обмежень США щодо обміну технологіями та контролю експорту, країни підписали Договір про співробітництво в галузі оборонної торгівлі. Договір скасовує індивідуальні вимоги до ліцензування певних оборонних виробів та послуг, які контролюються згідно з Положеннями США про міжнародний рух на озброєнні. Угода є взаємною і призначена для охоплення оборонного обладнання, кінцевим споживачем якого є уряди США та Великобританії. Він також закликає створити "затверджені спільноти" компаній та приватних осіб у кожній країні з дозволами на безпеку для передачі технологічних передач. Підтримуючи тісну оборонну співпрацю з Великобританією, американські чиновники висловили занепокоєння з приводу витрат на оборону Великобританії та скорочення чисельності та можливостей британських військових за останні роки.[33]

Американський уряд вважає Великобританію "одним з найсильніших та найбільш спроможних американських партнерів у глобальній боротьбі з тероризмом", а контртерористичну співпрацю з Великобританією називає "відмінною". Дві країни також мають тісне та налагоджене партнерство щодо обміну розвідданими, персонал якого регулярно працює в розвідувальних органах одна одної.[83] Сполучені Штати та Великобританія додатково співпрацюють через партнерство Five Eyes - розвідувальний союз, до складу якого входять Австралія, Канада та Нова Зеландія. Хоча багато деталей та

досягнень залишаються нерозкритими, повідомляється, що американсько-британська співпраця у сфері розвідки та боротьби з тероризмом порушила численні терористичні операції проти обох країн, включаючи низку основних заговорів протягом десятиліття після терактів 11 вересня.[12]

Американсько-британські двосторонні інвестиційні відносини є найбільшими у світі. У 2019 р. (За останніми даними) прямі іноземні інвестиції США (ПІ) у Великобританію становили 851,4 млрд. Дол. США, а ПІ Великобританії в США - 505,1 млрд. Дол. 82 У 2018 році в дочірніх компаніях компаній, що належать Великобританії, працювало понад 1,27 мільйона американських робітників, а дочірніх компаніях компаній, що належать США, - у Великобританії. 1,46 мільйона людей у Великобританії.[86] Великобританія також є основним торговим партнером США. У 2020 році американський експорт товарів та послуг до Великобританії становив 118 мільярдів доларів, а американський імпорт товарів та послуг з Великобританії - 100,3 мільярда доларів.[51]

Сполучені Штати та Великобританія провели п'ять раундів переговорів щодо двосторонньої ЗВТ на 2020 рік. Хоча чиновники повідомляли про прогрес у таких питаннях, як інвестиції та цифрові послуги, розбіжності ще не вирішені щодо таких питань, як правила безпеки харчових продуктів та доступ на ринок фармацевтичної продукції США. Адміністрація Байдена не оприлюднила графік продовження Американсько-британські переговори про зону вільної торгівлі або вказали, який пріоритет отримають переговори стосовно інших потенційних торгових переговорів США.[9]

ВИСНОВКИ:

Відносини між США і Великобританією не завжди були гармонійними. Були помітні історичні області розбрату, такі як відсутність підтримки США спільних військових дій Великобританії з Францією та Ізраїлем проти Єгипту в 1956 році; або необхідність того, щоб Великобританія повністю залежала від систем доставки США для своєї програми створення ядерної зброї.

Економічне становище Великобританії впливало на США і не завжди відповідало інтересам США. Оскільки в деяких колах Великобританія прагнула до автономії від загальної бази з Європейським союзом, що призводило до економічного низхідного тренду, означало «... величезні проблеми з її положенням в Європі ..., які мали відношення до США, тому що США мали в Британії щось типу довіреної особи для своїх власних інтересів в ширшому Європейському союзі ... ». Нещодавні події також ілюструють деякі області потенційних розбіжностей. Географічно США є тихоокеанською державою, і в міру того, як при владі буде Китай як в економічному, так і у військовому відношенні, США будуть готові вирішувати проблеми регіональної стабільності за допомогою тісної координації з союзниками з Тихоокеанського регіону. Це ставить під сумнів цінність, яку надають нинішні відносини США і Великобританії. «Одна з великих ілюзій в сучасній британській концепції особливих відносин полягає в тому, що за Атлантичним океаном залишається особлива і сентиментальна прихильність до Британії, що виходить за рамки загальних інтересів і вітальної риторики», а «ще більш поширена ілюзія в Лондоні полягає в тому, що зв'язок з Британією - єдині особливі відносини Америки або навіть її найважливіші ». . Це правда, що США поділяють з іншими країнами, такими як Ізраїль і Південна Корея, форму обміну, що не здійснюється з більшістю інших країн. Однак, Великобританія розуміє, що економіка Азії та Латинської Америки знаходиться на підйомі, і це змістить акцент США з Європи, особливо коли Китай стане світовою державою. Це означає, що відносини між США і Великобританією повинні розвиватися разом з НАТО та ЄС для забезпечення стабільності у всьому світі.

Існує невід'ємний рівень співпраці між США і Великобританією з широкого кола питань, таких як військове планування та операції, економічна підтримка і збір розвідувальних даних, який виходить за рамки рівня деталізації, який нація розділяє з іншими партнерами. США ніколи не мали успіху в умовах ізоляціоністської політики і повинні тісно взаємодіяти щодо глобальної безпеки з такими союзниками, як Великобританія.

Фактично, «основою безпеки Сполучених Штатів, регіону і глобальної безпеки залишаються відносини Америки з нашими союзниками ...» і «... відносини, які Збройні Сили розвинули з іноземними військовими, є найважливішим компонентом глобальної взаємодії і підтримки колективу». безпека». У Стратегії національної безпеки 2015 року викладені основні загрози, такі як тероризм, запобігання розповсюдженню зброї масового знищення, глобальна безпека в області охорони здоров'я, кібербезпека і національна оборона як основи національної безпеки США, при цьому особлива увага приділяється захисту демократії і прав людини в глобальному масштабі як основу для вирішення цих проблем; в той же час в стратегії наголошується, що міжнародний порядок і глобалізація роблять практично неможливим досягнення цих цілей без союзницького співробітництва.

Недавня агресія Росії на Україну свідчить про те, що безпека Європи залишається під потенційною загрозою. Щоб протистояти таким європейським загрозам, США визнають НАТО «видатним багатостороннім союзом в світі, підкріпленим історичними тісними зв'язками, які у них є з Сполученим Королівством ...». В історичному зверненні президента Обама до британського парламенту в 2011 році він частково заявив: «Я приходжу сюди сьогодні, щоб підтвердити один з найстаріших і сильних альянсів, які коли-небудь знав світ». Далі він зазначив, що існує міцне партнерство, засноване на цінностях і переконаннях, які об'єднують США і Великобританію, заявивши: «... ось чому

мало країн, які стоять сильніше, говорять голосніше і борються за захист демократичних цінностей у всьому світі, ніж Сполучені Штати і Сполучене Королівство ".

Національна стратегія Великобританії фокусується на конкретні загрози і необхідності захищати верховенство закону, демократію і права людини в рамках своїх національних інтересів. Це «вимагає від нас прояви сили і використання нашої унікальної мережі альянсів і відносин - перш за все зі Сполученими Штатами Америки ...». У щорічному оновленні 2014 році по стратегії національної безпеки Великобританії прем'єр-міністр Кемерон заявив: «... в минулому році Великобританія і США разом працювали над глобальними викликами, включаючи Сирію, близькосхідний мирний процес, Ірак, Іран, Ебола, Україна. і виникає загроза ІГІЛ; і на успішному саміті НАТО в Уельсі », відзначаючи, що « наша співпраця в критичних областях лежить в основі відносин оборони і безпеки, включаючи розвідку, організовану злочинність, ядерну, кібернетичну діяльність і боротьбу з тероризмом ». З точки зору Великобританії, основою сучасного співробітництва між США і Великобританією є оборона, яка приймає форму компромісу; Великобританія повинна підтримувати військову і розвідувальну готовність, щоб отримати доступ до спільної політики з США, в той час як глобальна перевага Великобританії може бути збалансована з обмеженнями на політику, які не збігаються з політикою США. Простіше кажучи, з точки зору США, «безпека і процвітання Європи - життєво важливий інтерес для Сполучених Штатів».

Протягом наступних трьох-п'яти років США буде все більше потребуватиме надійному і стійкому партнері для вирішення глобальних і регіональних проблем, з якими США, можливо, не зможуть безпосередньо зустрітися через географію, конкуруючих пріоритетів і скорочення активів національної безпеки. Аналіз партнерства між США та Великобританією показує, що «... особливі відносини зазвичай класифікуються як тимчасовий інститут, який визначається сучасним глобальним балансом сил». Це означає, що в пріоритетах будуть зрушення, і спільні цілі не завжди будуть збігатися повністю. Але ця різниця

також означає, що США повинні покладатися на Великобританію в якості партнера по безпеці. Оскільки акцент зміщується на Азію і поява Китаю, США потрібен сильний партнер для захисту європейських проблем. НАТО буде орієнтована в першу чергу на Європу, в той час як США є тихоокеанською державою.

США повинні визначити не тільки, коли і де використовувати національну владу, але також як і чому, або, точніше, в якій мірі. Це узгоджується зі світоглядом лідерів обох країн. Президент Трамп зазначив, що такі глобальні загрози, як економічна безпека, прикордонний контроль та тероризм, роблять альянс США і Великобританії за необхідне для обох країн. А керівництво Великобританії заявило, що «наші міцні відносини з США в області оборони, безпеки і розвідки виключно близькі і мають центральне значення для наших національних інтересів». Це означає, що, оскільки США зосереджені на Тихому океані, вони можуть розраховувати на те, що Великобританія стане основою європейської безпеки, від якої США залежать.

Особливі відносини між США і Великобританією засновані не тільки на необхідності, або на спільних цілях безпеки. Це засновано на загальних політичних принципах і загальній історії та ідеалах. Це робить відносини тривалими, які можуть витримувати відмінності і змінювати пріоритети, тому що це не короткостроковий шлюб за розрахунком, а глибока близькість, яка служить обом націям як наріжний камінь їх індивідуальної та спільної безпеки. Загальні інтереси США і Великобританії можуть зіткнутися з серйозними проблемами, оскільки Сполучені Штати починають приділяти більше уваги Тихоокеанському регіону, а Сполучене Королівство змушене вирішувати поточні проблеми, такі як криза сирійських біженців і смілива, агресивна Росія. Однак, як показала спільна історія минулого століття, Великобританія залишиться важливою для безпеки США.

Великобританія, ймовірно, залишатиметься сильним американським партнером, і Brexit навряд чи спричинить різкі зміни в більшості аспектів відносин США та Великобританії. Аналітики вважають, що тісна американсько-

британська співпраця триватиме і в найближчому майбутньому у таких сферах, як боротьба з тероризмом, розвідка, економічні питання та майбутнє НАТО, а також у вирішенні численних глобальних та регіональних викликів безпеці. Представники Великобританії підкреслили, що Brexit не означає повороту до ізоляціонізму і що Великобританія має намір залишатися світовим лідером у галузі міжнародної дипломатії, питань безпеки, торгівлі та фінансів та політики боротьби зі зміною клімату.

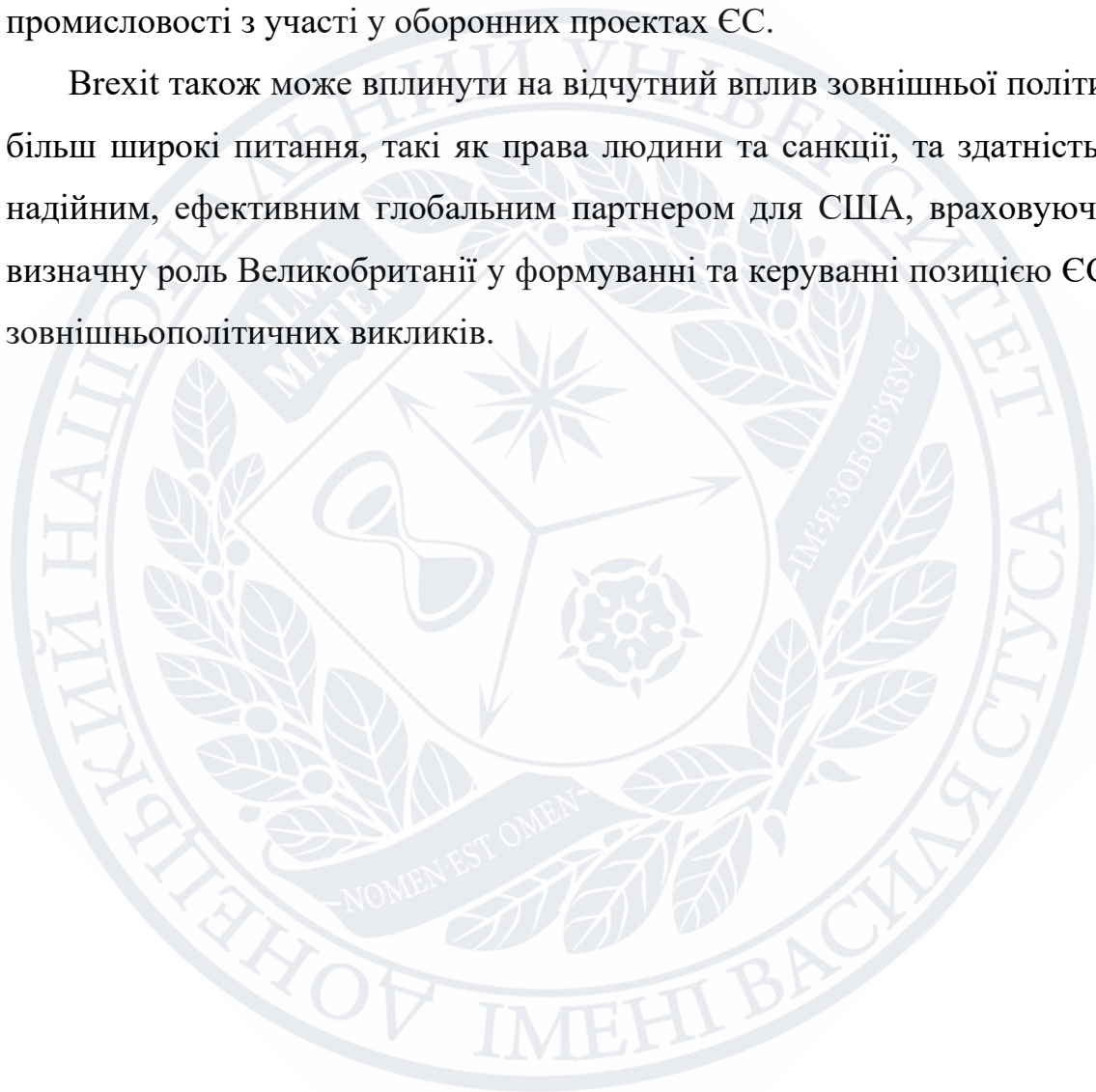
Тим не менше, майбутнє відносин все ще стикається з низкою серйозних проблем та невизначеностей. Як обговорювалося вище, спостерігачі дотримуються різних поглядів щодо того, чи зрештою Brexit пожвавить чи зменшить глобальну владу та вплив Великобританії у зовнішній політиці, безпеці та економічних питаннях. Чиновники Великобританії висловлювали занепокоєння з приводу напряму американської іноземної політики політика під час адміністрації Трампа, в тому числі щодо поглядів на НАТО та багатосторонність, а також відсутність консультацій та координації у ряді рішень. У січні 2020 року міністр оборони Великобританії Бен Воллас висловив думку, що Великобританія може бути змушена переосмислити припущення про те, що її збройні сили завжди будуть битися в рамках коаліції, очолюваної США, і що Великобританії, можливо, доведеться менше залежати від американських активів.

Brexit може суттєво вплинути на стратегічні інтереси США щодо Європи в ширшому плані з урахуванням можливих наслідків для подальшого розвитку в ЄС. Спостерігачі зазвичай вважали Великобританію найсильнішим американським партнером в ЄС, партнером, який часто поділяв погляди США, та впливовим голосом у політиці та ініціативах ЄС.

Brexit впливає на "вплив та довіру ЄС як суб'єкта безпеки", враховуючи, що на Великобританію припадало 20% військового потенціалу ЄС та 40% його оборонно-промислового потенціалу. Brexit, здається, є фактором, що спонукає ЄС зробити новий акцент на розвитку спільних можливостей та проведенні проектів військової інтеграції відповідно до Спільної політики безпеки та

оборони ЄС (СЗПП). Раніше Великобританія фактично накладала вето на декілька ініціатив з розробки сильнішої ЗПСО, аргументуючи, що такі зусилля дублюються і конкурують з НАТО. Американські чиновники, як правило, підтримують ініціативи ЄС, спрямовані на підвищення європейської обороноздатності, але закликають, щоб такі зусилля не дублювали та не конкурували з діяльністю НАТО та застерігали від виключення американської промисловості з участі у оборонних проектах ЄС.

Brexit також може вплинути на відчутний вплив зовнішньої політики ЄС на більш широкі питання, такі як права людини та санкції, та здатність ЄС бути надійним, ефективним глобальним партнером для США, враховуючи минулу визначну роль Великобританії у формуванні та керуванні позицією ЄС у багато зовнішньополітичних викликів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ І ЛІТЕРАТУРИ:

1. Akash Paun and Jess Sargeant, A Second Referendum on Scottish Independence, Institute for Government, November 23, 2020.
2. Alasdair Sandford, “What Has Changed with Boris Johnson’s New Brexit Bill?” Euronews, December 20, 2019.
3. Anna Isaac, “U.S.-UK Trade Talks Joe Biden Inherits,” Politico, December 14, 2020.
4. Annabelle Dickson, “Rishi Sunak Targets Corporations to Fill UK’s Coronavirus Black Hole,” Politico, March 3, 2021.
5. BBC News, “Ben Wallace: UK ‘Must Be Prepared to Fight Wars Without US,’” January 12, 2020.
6. BBC News, “Covid-19: Three UK Terror Plots Foiled During Pandemic,” March 4, 2021.
7. BBC News, “General election 2019: Blair attacks Corbyn’s ‘comic indecision’ on Brexit,” December 18, 2019.
8. BBC News, “Huawei Ban: UK to Impose Early End to Use of New 5G Kit,” November 30, 2020.
9. BBC News, “Rights Group Loses Mass Surveillance Appeal In High Court,” July 28, 2019.
10. BBC News, “Scottish Independence: Will There Be a Second Referendum?,” January 28, 2021.
11. BBC News, “UK Terrorism Threat Level Lowered to ‘Substantial,’” February 8, 2021.
12. BBC News, “What Has Happened to Army Spending and Size?,” March 22, 2021; and Andrew Chuter, “UK to Boost Defense Budget by \$21.9 Billion. Here’s Who Benefits—And Loses Out,” DefenseNews, November 19, 2020.
13. BBC News, Jamie Grierson, “UK Freed 42 Terrorists In Year Before Law To Detain Extremists For Longer,” March 5, 2020.

14. Ben Riley-Smith, “Boris Johnson Will Not Grant a Second Scottish Independence Referendum,” *Telegraph*, March 11, 2021.
15. Cabinet Office, *Global Britain in a Competitive Age*, p. 26.
16. Cabinet Office, *Global Britain in a Competitive Age*, p. 76.
17. Cabinet Office, *Global Britain in a Competitive Age: the Integrated Review of Security, Defence, Development and Foreign Policy*, March 16, 2021, at <https://www.gov.uk/government/publications/global-britain-in-a-competitive-age-the-integrated-review-of-security-defence-development-and-foreign-policy>.
18. Charles Grant, *Ten Reflections on a Sovereignty-First Brexit*, Centre for European Reform, December 28, 2020.
19. Danielle Sheridan and Asa Bennett, “Britain Has a ‘Responsibility’ to Lead the Charge on Climate Change, Boris Johnson Says,” *The Daily Telegraph*, February 4, 2020.
20. David M. Herszenhorn and Jakob Hanke Vela, “EU Drops Irish Border Move in Plan to Curb Vaccine Exports,” *Politico*, January 30, 2021; and John Curtis, “Northern Ireland Protocol: Article 16 and EU Vaccine Export Controls,” UK Parliament House of Commons Library, February 2, 2021.
21. Department for Digital, Culture, Media & Sport, *Factsheet 5: Policy Context and Background*, November 24, 2020, at <https://www.gov.uk/government/publications/telecommunications-security-bill-factsheets/factsheet-5-policycontext-and-background>.
22. Department for Exiting the EU, *New Withdrawal Agreement and Political Declaration*, October 19, 2019, at <https://www.gov.uk/government/publications/new-withdrawal-agreement-and-political-declaration> (hereinafter cited as *Department of Exiting the EU, New Withdrawal Agreement*).
23. Department of State, *Country Reports on Terrorism 2019: United Kingdom*, June 24, 2020.

24. Economic statistics in this section are from International Monetary Fund, World Economic Outlook Database, April 2021.

25. Elian Peltier, “U.K. Promises Stronger Terrorism Laws After Knife Attack by Convict,” New York Times, January 21, 2020.

26. Erik Brattberg, “What Can Europe Offer Biden on Security and Defense?,” in Working with the Biden Administration: Opportunities for the EU, ed. Rosa Balfour, Carnegie Endowment for International Peace, January 26, 2021.

27. European Commission, Data Protection: European Commission Launches Process on Personal Data Flows to UK, February 19, 2021.

28. European Commission, Withdrawal Agreement: Commission Sends Letter of Formal Notice to the United Kingdom for Breach of Its Obligations Under the Protocol on Ireland and Northern Ireland, March 15, 2021.

29. For additional information about Northern Ireland, see CRS Report R46259, Northern Ireland: The Peace Process, Ongoing Challenges, and U.S. Interests, by Kristin Archick.

30. Foreign and Commonwealth Office, Cabinet Office, and Prime Minister’s Office, Global Britain: Delivering on Our International Ambition, September 23, 2019, at <https://www.gov.uk/government/collections/global-britain-delivering-on-our-international-ambition> and Jeremy Hunt, “Britain Has Been Shaping the World for Centuries. That Won’t Change with Brexit,” Washington Post, March 28, 2019.

31. Foreign and Commonwealth Office, Foreign Secretary’s Statement on the Iran Nuclear Deal Following Brussels Meeting, January 11, 2018; and Rob Merrick, “Theresa May Rebukes Donald Trump For Pulling Out of Paris Agreement,” Independent, September 20, 2017.

32. George Parker and Katrina Manson, “Joe Biden Warns Boris Johnson Not to Let Brexit Upend Northern Ireland Peace Process,” Financial Times, November 9, 2020

33. George Parker, Jasmine Cameron-Chileshe, and Katrina Manson, “Boris Johnson on Back Foot as UK Tries to Reset Relationship with US,” *Financial Times*, January 15, 2021.

34. Harry Yorke, “‘Grossly Irresponsible’ to Blame Brexit for Northern Ireland Unrest, Says Former Top Government Adviser,” *The Telegraph*, April 8, 2021

35. HM Government, *Political Declaration Setting out the Framework for the Future Relationship Between the European Union and the United Kingdom*, October 19, 2019, p. 2

36. International Institute for Strategic Studies, *The Military Balance 2021*, p. 160.

37. Jack Arnholz, “US Senators Urge UK to Boot Tech Giant Huawei from 5G Deal,” *ABC News*, March 4, 2020; *BBC News*, “Huawei: US ‘to Work with’ UK over Chinese Firm,” January 30, 2020; and Max Colchester, “U.K. Allows Huawei to Build Parts of 5G Network, Defying Trump,” *Wall Street Journal*, January 29, 2020.

38. James Politi, “Biden Talks Up Transatlantic Ties in First Call with Boris Johnson,” *Financial Times*, January 23, 2021; and Jon Allsop, “Why Boris Johnson Won’t Clash with Joe Biden,” *Foreign Policy*, January 20, 2021.

39. Jamie Gaskarth, “How US-UK Intelligence Sharing Works – And Why Huawei 5G Decision Puts It at Risk,” *The Conversation*, February 5, 2020.

40. Jess Sargeant and Maddy Thimont Jack, *Northern Ireland Protocol: Agreement in the UK–EU Joint Committee*, Institute for Government, December 14, 2020.

41. John Campbell, “Brexit: EU Introduces Controls on Vaccines to NI,” *BBC News*, January 29, 2021.

42. John Campbell, “Brexit: EU Legal Action Imminent over UK Extension to Grace Periods,” *BBC News*, March 5, 2021; and Philip Blenkinsop, “Explainer: How the EU Will Respond to Britain’s Northern Ireland Move,” *Reuters*, March 5, 2021.

43. Letter from PM Boris Johnson to First Minister Nicola Sturgeon, January 14, 2020, at

https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/857586/Nicola_Sturgeon_20200114.pdf.

44. Mark Landler, “Boris Johnson’s Balancing Act with Trump and Europe on Iran” New York Times, January 6, 2020; and Dan Sabbagh, “UK Voices Concerns over a Turkish Invasion of Kurdish-Run Syria,” Guardian, October 8, 2019.

45. Melissa Quinn, “British PM Boris Johnson Welcomes “Incredibly Encouraging” Early Moves from Biden,” CBS News, February 14, 2021.

46. Mo Abbas, “Britain Courted Trump. The Biden Era May Be a More ‘Challenging Time,’” NBC News, February 13, 2021.

47. NATO Public Diplomacy Division, Defence Expenditures of NATO Countries (2013-2020), March 16, 2021.

48. NATO, “NATO’s Enhanced Forward Presence,” factsheet, March 2021. Also as part of NATO’s Enhanced Forward Presence, the United States leads a multinational battlegroup in Poland, Canada leads in Latvia, and Germany leads in Lithuania.

49. NATO, NATO Allies Decide to Start Withdrawal of Forces From Afghanistan, April 14, 2021; and “UK Troops Expected to Leave Afghanistan by September,” BBC News, April 14, 2021.

50. NATO, Resolute Support Mission (RSM): Key Facts and Figures, February 2021.

51. Peter Round, Bastian Giegerich, and Christian Mölling, European Strategic Autonomy and Brexit, International Institute for Strategic Studies and German Council on Foreign Relations, June 2018, p. 2.

52. Reuters, “Britain to Become ‘Second Rate’ in the World After Brexit: EU’s Tusk,” November 13, 2019 and Emilio Casalicchio, “UK Will Be ‘Diminished’ After Brexit, Rutte Warns Tory Leadership Hopefuls,” Politico, June 20, 2019.

53. Reuters, “UK Faces Biggest Terrorism Threat in Its History - Theresa May,” November 24, 2014.

54. Robin Niblett, Global Britain, Global Broker, Chatham House, January 11, 2021.

55. Rowena Mason, “Boris Johnson Praises Trump’s Middle East Peace Plan at PMQs,” *Guardian*, January 29, 2020.

56. Ryan Heath, “Britain Braces for Not -So-Special Relationship with Biden,” *Politico*, December 31, 2020.

57. Sam Levin, “Donald Trump Backs Brexit, Saying UK Would Be ‘Better Off’ Without EU,” *Guardian*, May 5, 2016 and Justin Wise, “Trump Says He Supports UK Leaving EU Without a Brexit Deal,” *The Hill*, June 2, 2019.

58. Sam Lowe, *The EU-UK Trade and Co-operation Agreement: A Platform on Which to Build?*, Centre for European Reform, January 12, 2021.

59. See Chris Morris, “Brexit: What Is a Level Playing Field?,” *BBC News*, December 31, 2020, stating, “The level playing field is a trade-policy term for a set of common rules and standards that prevent businesses in one country gaining a competitive advantage over those operating in other countries.”

60. See European Commission, *Trade and Cooperation Agreement Between the European Union and the European Atomic Energy Community, of the One Part, and the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland, of the Other Part*, December 24, 2020, at https://ec.europa.eu/info/publications/eu-uk-trade-and-cooperation-agreement_en.

61. See Office of the Prime Minister, *Commitments to Northern Ireland*, December 8, 2017.

62. See Prime Minister’s Office, *US and UK Counterterrorism Cooperation*, at <http://www.number10.gov.uk/news/counterterrorism-cooperation/>.

63. See UK Home Office, *Counter-Terrorism and Border Security Bill Given Royal Assent*, February 12, 2019, at <https://www.gov.uk/government/news/counter-terrorism-and-border-security-bill-given-royal-assent>.

64. See UK Home Office, *Counter-Terrorism and Security Act*, February 12, 2015, at <https://www.gov.uk/government/collections/counter-terrorism-and-security-bill>.

65. See UK Home Office, Investigatory Powers Act, December 18, 2017, at <https://www.gov.uk/government/collections/investigatory-powers-bill>.

66. See UK Parliament website, European Union (Future Relationship) Act 2020, at <https://services.parliament.uk/Bills/2019-21/europeanunionfuturerelationship.html>; and Maïa de la Baume and David M. Herszenhorn, “European Parliament to Ratify UK Trade Deal in Late April, President Says,” Politico, March 23, 2021 .

67. See, for example, Alexander Smith, “Trump Is So Unpopular in the U.K. That Some Are Lining Up for a Fight,” NBC News, December 3, 2019; BBC News, “Sir Kim Darroch: UK Ambassador to US Resigns in Trump Leaks Row,” July 10, 2019; Peter Baker, “Trump Renews Feud with London Mayor, Calling Him a ‘Disaster,’” New York Times, June 15, 2019; Tom Embury-Dennis, “UK Government’s Spy Agency Condemns Trump Statement as ‘Utterly Ridiculous’ and Says President ‘Should Be Ignored,’” Independent, April 23, 2019; Guy Faulconbridge, “Trump Says He ‘Would Apologize’ for Sharing British Far-Right Videos,” Reuters, January 26, 2018; and Karla Adam and Jennifer Hassan, “Trump Blames ‘Bad Deal’ for London Trip Cancellation. But Brits Think They Scared Him Away,” Washington Post, January 12, 2018.

68. See, for example, Steven Erlanger, “Austerity-Battered U.K. ‘Retreating Behind a Nuclear Shield,’” New York Times, April 27, 2019; and Ewen MacAskill, “US Defence Secretary Intervenes in UK Military Budget Row,” Guardian, July 2, 2018.

69. See, for example, White House, Readout of Vice President Kamala Harris Meeting with First Minister Arlene Foster and Deputy First Minister Michelle O’Neill of Northern Ireland, March 17, 2021.

70. Senator Chuck Grassley, “Grassley Joins Colleagues in Letter Pledging to Back Britain After Brexit ,” press release, August 6, 2019.

71. Simon Carswell, “Pelosi Warns No US-UK Trade Deal if Belfast Agreement Weakened by Brexit,” Irish Times, April 15, 2019.

72. Sky News, “Terror In The UK: Timeline Of Attacks,” February 2, 2020.
73. Statistics in this section are from U.S. Department of Commerce, Bureau of Economic Analysis, United Kingdom – International Trade and Investment Country Facts.
74. Stefano Fella et al., The UK-EU Trade and Cooperation Agreement: Summary and Implementation, House of Commons Library, December 30, 2020.
75. Sylvia de Mars, Brexit Next Steps: The Court of Justice of the EU and the UK, House of Commons Library, February 7, 2020.
76. The U.S. Senate passed a resolution of advice and consent to ratification of the treaty in 2010. The treaty is numbered 110-7.
77. The UK notified the EU by formally invoking Article 50 of the Treaty on European Union, the legal mechanism under which a member state may withdraw from the EU.
78. The White House, Press Briefing by Press Secretary Jen Psaki and Secretary of Energy Jennifer Granholm, April 8, 2021.
79. Tom McTague, “9 Takeaways from Barack Obama’s Brexit Intervention,” Politico, April 22, 2016.
80. U.S. Department of Defense, Statement on Carrier Strike Group 2021 Joint Declaration Signing, January 19, 2021.
81. UK Government, UK Action to Combat Daesh, at <https://www.gov.uk/government/topical-events/daesh/about>. International Institute for Strategic Studies, The Military Balance 2021, p. 23.
82. UK Ministry of Justice, Terrorist Offenders (Restriction of Early Release) Bill, February 11, 2020, at <https://www.gov.uk/government/publications/terrorist-offenders-restriction-of-early-release-bill>.
83. UK Parliament website, European Union (Withdrawal Agreement) Act 2020; and Council of the European Union, Brexit: Council Adopts Decision to Conclude the Withdrawal Agreement, January 30, 2020 YouGov, Voting Intention: Con 41%, Lab 34% (7-8 Apr).

84. UK Parliament, Counter-Terrorism and Sentencing Bill, March 16, 2021, at <https://bills.parliament.uk/bills/2740> and UK Government, Counter Terrorism and Sentencing Bill Fact Sheet, at https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/886136/cts-factsheet.pdf.

85. Valerie Insinna, “US Officials Threaten Retribution for European Union’s Restrictions on Defense Fund,” DefenseNews, June 19, 2019; and Aaron Mehta, “US Cautiously Watching EU Military Proposal,” DefenseNews, February 13, 2018.

86. Vincent Wood, “Biden’s Secretary of State Pick Compared Brexit to ‘A Dog Being Run over by a Car,’” The Independent, November 24, 2020; and U.S. Embassy in Ireland, Remarks by the Vice President to the Irish People, June 24, 2016, at <https://ie.usembassy.gov/vice-president-biden-speech-dublin-castle/>.

87. YouGov, Scottish Voting Intention (4-8 Mar) and Adam Forrest, “Why Is the SNP in a State of Civil War and Will It Damage Support for Scottish Independence?,” Independent, February 24, 2021.